

SCOUT

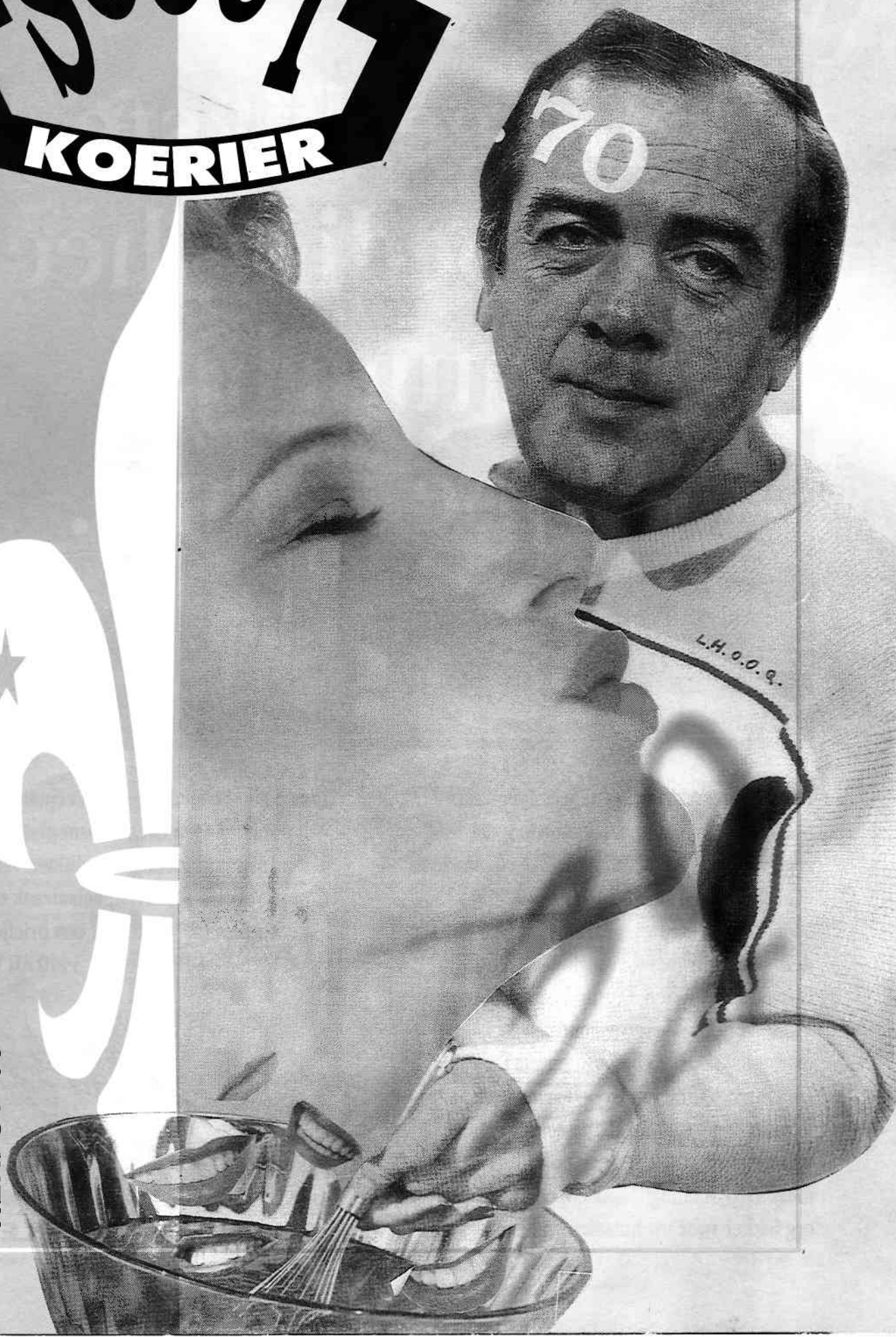
KOERIER

A. Borsboom
Singel 50 I
3442 AL Woerden

10



HERFST '95

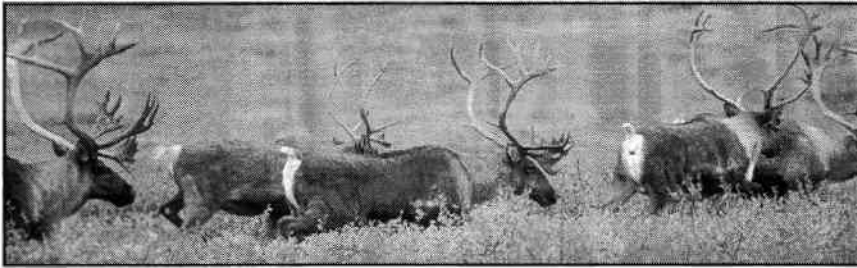


De eerlijkste diervoeding heet natuurlijk Hope Farms.

Hope Farms vervaardigt al jarenlang puur natuurlijke produkten. Diervoeding die gegarandeerd vrij is van nodeloze stoffen zoals geur-, kleur- en smaakstoffen. Ook in de grondstoffen die Hope Farms inkoopt, komen deze onnatuurlijke toevoegingen niet voor. Bovendien bevatten de Hope Farms diervoeders absoluut geen conserveermiddelen of anti-oxydantia, zodat ze beperkt houdbaar zijn. De samenstelling van Hope Farms is terdege wetenschappelijk uitgebalanceerd en blijft voortdurend onder strenge controle van onder meer TNO-voeding. Maar bovenal is Hope Farms erg lekker voor uw huisdier en bezit het van

nature een bijzonder hoge acceptatiegraad. Wilt u meer weten over de complete en puur natuurlijke diervoedingsprodukten van Hope Farms? Vraag uw dierenspecialzaak om een uitgebreide folder of schrijf een briefje aan: Hope Farms bv, Postbus 85, 3440 AB Woerden.





Scoutkoerier nr. 3, 1995

De Scoutkoerier is het vrije en ongebonden cluborgaan van de Albert Schweitzergroep Woerden. Verschijnt vier maal per jaar.



Hoofdredactie: Frank Tebbe.

Redactie: Marcha van den Berg, Frank Tebbe.

Free-lance: Marjolein Roerhorst.

Illustraties en foto's: Marcha van den Berg, Dave Kortekaas.

Kindertekeningen: Jochem van Viegen (5).

Cover: Dave Kortekaas, Marco Beckers.

Lay-out: Marco Beckers, Peter Roerhorst.

Account & financial management: Siebren Keizer.

Distributie: Jochem van Viegen.

Redactionele faciliteiten: Kromwijkerdijk 116.



Postadres redactie: Warmoeshof 36, 3441 ER Woerden. Tevens is er een postvak in de bestuurskamer op de boerderij.



Aan- en afmelding van leden geschiedt schriftelijk. De contributie kan per vooruitbetaling overgemaakt worden op giro 17.75.087. Contributie Bevers, welpen en esta's: f.11,-. Zee- en luchtverken- ners: 17,-. Explorers: f.20,-. Voor vra- gen is penningmeester Rob Verhoeven bereikbaar, tel. 413491. U ontvangt geen acceptgiro.

Hallo mensen!

Voor u ligt weer een Scoutkoerier! En wat is ie leuk kleurig geworden, hè? Die leuke kleurtjes zijn bedacht door Peter en Marco ter gelegenheid van het dertigjarig bestaan van de Albert Schweitzergroep in 1996!

Deze Scoutkoerier heeft echter ook een zwarte bladzijde, met glazen deurtjes! Marjolein, redactrice van het eerste uur, heeft besloten haar vaste dienstverband bij de redactie te beëindigen! We willen Marjolein hartelijk bedanken voor haar trouwe dienst en wensen haar veel succes in haar verdere carrière!



Een lichtpuntje is het feit dat Siebren het financiële management van de Scoutkoerier op zich heeft genomen! Misschien wist u het niet, maar het groepsblad was een zwaar verliesgevende onderneming en Siebje hoopt op korte termijn het blad om te toveren en een beursnotering te bezorgen! Siebren, welkom!

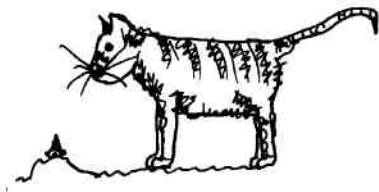
Het thema van deze Scoutkoerier is vakantieliefde! Je kunt een interessant verhaal lezen over liefde en over duiven! Verder het einde van de Soepopera, Leins levenswerk! Ter vervanging start er in deze Scoutkoerier een nieuw en spannend vervolgverhaal over een zwart kastje met glazen deurtjes! Dat belooft wat! En verder alles wat je wilt weten over vermiste slijptollen en Wessel op Terschelling!

Marjolein is dan wel gestopt als redactrice, ze blijft wel postadres! De volgende Scoutkoerier is geen echte Scoutkoerier, maar een soort jaarverslag! Je kopij hiervoor kun je tot 17 december inleveren op Warmoeshof 36! Het thema van dit jaarverslag is 'Zwart'!



Scoutkoerier Educatief: Het faunabeheer.

Stel: je bent Hollandse Leeuwen aan het doen en je rent van de ene kant van het grasveld naar de andere kant. Halverwege zakt je ene been echter weg in de grond en je valt. Misschien breek je je enkel wel, of erger nog, je bent erbij. En dat allemaal omdat zo'n nare mol het leuk vindt om gangen en gaten te graven in ons mooie weiland.



Heel vervelend natuurlijk en daarom heeft het beheer besloten hier wat aan te doen. Onder het motto 'mol de mollen' kun je regelmatig beheerders bezig zien met het plaatsen van de o zo gevreesde mollenklemmen.

Misschien denk je: 'Maar dat is toch helemaal niet aardig om zo'n mol in een klem te pletten?' Nu, dat is het natuurlijk ook niet echt, maar ja, als je daar eenmaal ligt met een gebroken enkel zie je dat wel anders. Bovendien is de mollenklem, aldus meestermollenvanger Ad Borsboom, het meest ethische wapen dat er bestaat in het mollenbestrijdingswereldje.

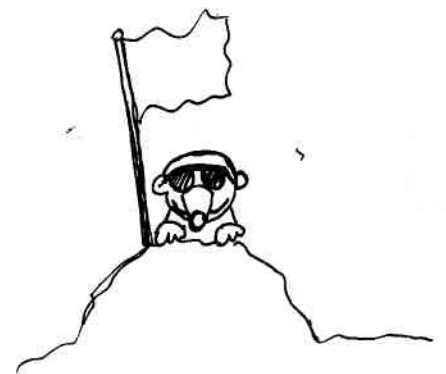
Hoe vang je nu eigenlijk een mol, of erger nog, een woelrat (ook een soort mol, maar dan bruin en veeel luier: een woelrat graaft z'n gangen net onder het gras, terwijl een mol veel dieper graaft en alleen af en toe wat molshopen maakt)? Borsboom is bereid een tipje van de sluier op te lichten (het is overigens niet verstandig

om wat nu volgt thuis uit te proberen met je kleine zusje of broertje, lieve kindertjes, want een mollenklem is een heel erg gevaarlijk apparaat voor wie niet weet hoe het werkt). Om te beginnen moet je je natuurlijk inleven in de leefwereld van de mol. Mollen zijn slimmer dan je denkt en bovendien hebben ze een heel goeie neus. Voordat je een nieuwe mollenklem gaat gebruiken, moet je de klem dan ook goed uitroken en hem een tijdje in een emmer met modder laten staan. En dan ga je hem plaatsen, niet in een molshoop natuurlijk, want dat is voor mietjes. De echte meester-mollenvanger zet zijn klemmen middenin een gang. Waar de gangen lopen is bij de woelrat makkelijk te zien; de gangen van de mol verraden zich door een lichte verkleuring van het gras. Bij het plaatsen moet je zelf ook je handen goed met modder wassen, want, zoals gezegd, mollen zijn beslist niet dom. Binnen 24 uur heb je dan een mol of niet. "Ach ja, het zijn mooie beestjes hoor,



mollen", aldus Borsboom, "maar als je ziet wat ze met het grasveld doen, dan moet je wel."

Het mollenbeleid is slechts een onderdeel van een veel breder faunabeheerplan. Binnen dit plan is een ander belangrijk beleidspunt de bestrijding van de kleine bruine veldmuis (waar het nu het seizoen



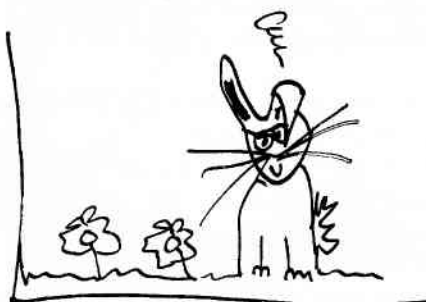
voor is) en de wat grotere grijze huismuis. Wat de huismuis betreft is het beleid van het beheer succesvol geweest, want deze komt niet meer op de boerderij voor. Ten aanzien van de veldmuis wordt momenteel een tweesporenbeleid gevoerd.

Op de eerste plaats staan er door de boerderij heen doosjes met giftig muizenvoer (van de firma's Arie Blok en Rentokil (weer twintig gulden verdiend)). Dit lijkt ook weer zo'n gemene en onaardige

methode, maar muizen zijn erg schadelijk, omdat ze zelfs pakken koffie aanvreten. Bovendien is de methode pijnloos. De eerste dag vindt het muisje het eten en gaat er lekker van smikkelen. Daar



wordt ie een beetje misselijk van, dus dan denkt ie: 'Hm, ik blijf maar een dagje thuis'. Dat gaat zo door, tot het muisje voor altijd thuis blijft.



Op de tweede plaats is er een faunabeheerder aangesteld met specifieke bevoegdheden op het gebied van de muizenbestrijding. Haar naam is Carla, Berta, Buddy of wat je maar wilt en ze eet alleen kattenbrokjes en pindasaus.

Weer andere beleidspunten in het faunabeheerplan (Huishoudelijk Reglement III, vers 11-18) zijn ratten, konijnen, muskusratten, katten en zwanen. De ratten zijn momenteel op, dus ze staan momenteel op de low-priority-lijst. Barbara zegt overigens van niet, dat ze er pas nog één gezien heeft, maar dit is volgens Borsboom onwaarschijnlijk; vermoedelijk heeft Barbara een konijn gezien, want die komen ook in de boerderij voor.

Die konijnen (met name witte, met horloge) kunnen een probleem worden en ze stijgen dan ook op de prioriteitenlijst van het faunabeheer. En als Carla niet snel geholpen wordt, kunnen katten ook een probleem worden, zodat er weer een hond moet komen en uiteindelijk een olifant, waarna je weer een muis nodig hebt om de olifant te verjagen en zo los je het probleem dus niet op.

Tot slot zijn er nog de zwanen. Als een zwaan ergens gepoept heeft, dan eten koeien op die plek twee

jaar lang geen gras meer, en welken dus ook niet. Vandaar dat Peter R. sinds kort is aangesteld als zwanenbeheerder, die tot taak heeft de orde en netheid in het gebouw en het terrein te bewaren en zwanen van het terrein te verwijderen.

U snapt, beste lezer, dat er dus heel wat opsporings- en verdelingsmethodes in gebruik zijn bij



het beheer. In de laatste stichtingsbestuursvergadering is dan ook besloten om enig inzicht te krijgen in deze methodes. Daartoe is een enquete-commissie in het leven geroepen, die gaat uitzoeken hoe illegaal deze methodes zijn en zo ja, waarom ze dan niet vaker gebruikt worden.

De redactie houdt u vanzelfsprekend op de hoogte. ♣

FAST FOOD

VORK

voor de lekkere snack!

Vork Woerden
Plantsoen 2
3441 EK Woerden
tegenover het Exercentieveld



Verhalen uit het zwarte . . .

Het was geen gewone dag. Zeker niet. Het zwarte kastje met de glazen deurtjes lag diep begraven onder de kampvuurkuil, gestort in beton. Het gebroken glasplaatje van een van de deurtjes stak gedeeltelijk en mistroostig nog enigszins boven het beton uit. Zo kon het in die dagen, op die ongewone dag, gebeuren dat Henk een vuurtje aan het stoken was in de kampvuurkuil, op de betonnen bank ging zitten en zijn broek scheurde aan.... het glasplaatje. Henk herkende het plaatje meteen: dit was een glasplaatje uit het zwarte kastje met de glazen deurtjes!

Vanzelfsprekend werden er diezelfde maand vragen gesteld in het stichtingsbestuur. Wie had in hemelsnaam het zwarte kastje met de glazen deurtjes verwerkt in de kampvuurkuil? Oscar ontkende alles in alle toonaarden. Dirk zwoor bij de brommer van Henk dat hij het zwarte kastje met de glazen deurtjes nog nooit van zijn leven had gezien en dus onmogelijk het object in de kampvuurkuil had kunnen verwerken. Henk eiste van het bestuur dat de betonnen constructie in de kampvuurkuil open werd gebroken en het kastje met de glazen deurtjes zo voorzichtig mogelijk uit het beton werd gebikt. Na ampele overweging besloot het Bestuur dit niet te doen; de kosten van het afbreken van de betonnen constructie van de kampvuurkuil wogen niet op tegen het voordeel dat Henk zou hebben van het zwarte kastje met de glazen deurtjes.

Henk was een verbitterd man. Na afloop van de vergadering slenterde hij nog een keer naar de kampvuurkuil, waar het glasplaatje van het linkerdeurtje nog steeds mistroostig uit het beton stak. Het was tijd om afscheid te nemen. Henk liep op het glasplaatje af (of wat daar van over was) en streelde het. Dat had hij beter niet kunnen doen...

De dienstdoende EHBO-arts kon geen touw vastknopen aan het warrige verhaal van de man die die ongewone avond binnen was gevoerd, hevig bloedend aan zijn vinger. Termen als 'zwarte kastjes', 'glazen deurtjes' en 'kampvuurkuil' werden hem naar het hoofd geworpen en hij wist ze tenauwernood te ontwijken. Misschien was dit wel een zaak voor de politie. Dokter Verduijn pakte de hoorn van de haak en belde rechtstreeks naar inspecteur Pennewaard van de Hoek van Hollandse politie. Het mysterie van het zwarte kastje met de glazen deurtjes was geboren...

ENKELE WIJSHEDEN VAN POEH

Uit: De Tao van Poeh

Is het je eigenlijk wel bekend
wie en wat en hoe je bent
En wat heb je in je mars
of interesseert je dat geen snars

Hoe maak je nu de goeie keus
Uit al die dingen voor je neus
Als je niet weet van hoe en wat
Doe je nu dit of doe je dat
't Blijft steeds maar vallen op je gat
Want al het mooie in 't verschiet
Daarvan weet je immers niet
Als je niet weet van deze drie
Hoe en Wat en Wie

Ik denk dus ik ben in de war

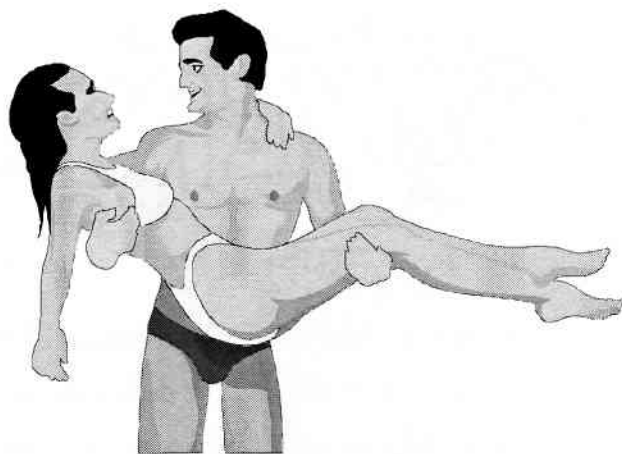
Hoe dichtster bij een pool woont
des te sneller gaat het water door je afvoerputje

Een nogal irritant trekje van beheerders is dat ze altijd grote woorden gebruiken die wij niet helemaal begrijpen ...en soms krijg je de indruk dat die intimiderende woorden dienen om te zorgen dat we 't niet begrijpen. Op die manier kunnen beheerders zich superieur voordoen en zullen ze er niet worden verdacht als ze iets niet weten.

Vakantieliefde

Het thema van deze Scoutkoerier is vakantieliefde. Vakantieliefde is een vorm van liefde die je niet alleen in films ziet, maar die je heel goed op zomerkamp, op de boerderij, op de camping in Renesse of waar dan ook op kunt lopen. Hoewel het vaak een tijdelijke aandoening betreft, kan het ook heel goed chronisch

zijn, en daarom is het verstandig om te weten hoe 'de liefde' in het algemeen ontstaan is.



* Een schone jonkvrouw zoent een koene ridder op het voorhoofd.

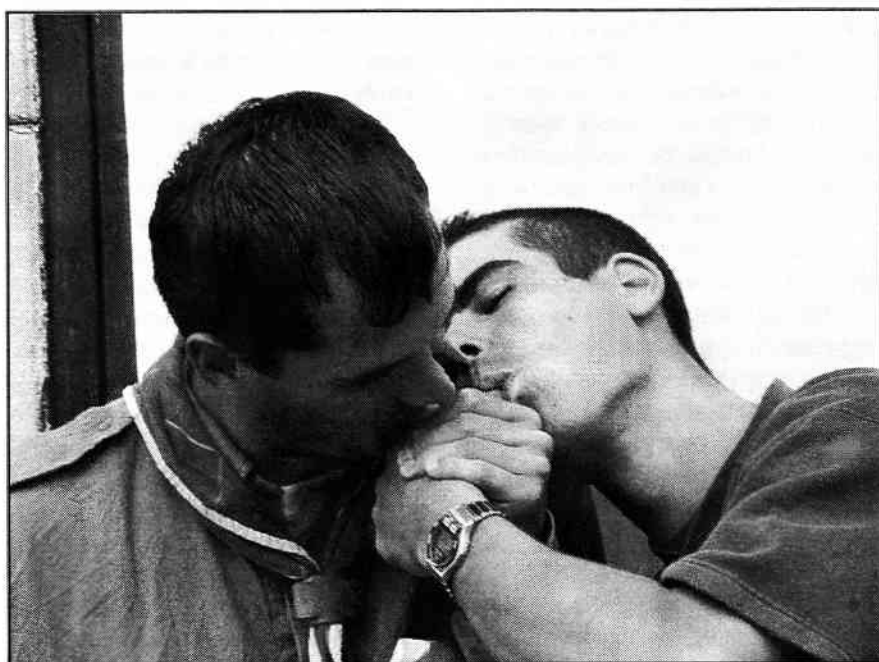
In Nederland is de liefde, een nauwe band tussen twee personen, in de twaalfde eeuw bedacht. Deze *hoofse liefde* had weinig met sex en al helemaal niets met trouwen te maken. Koene, ongehuwde ridders dongen bij deze vorm van liefde naar de gunsten van een al lang getrouwde jonkvrouw. Deze jonkvrouwen gingen meestal niet verder dan het geven van een zoen op het voorhoofd van de ridder, een verschijnsel dat ook nu nog

gebruikelijk is, maar dan bij wat kalere mannen (zie foto).

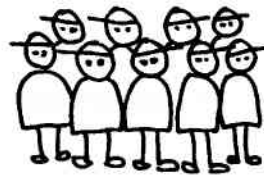
De scheiding tussen huwelijk en liefde werd tot ver in de achttiende eeuw volgehouden, hoewel vanaf de zestiende eeuw de liefde van koene ridders door de jonkvrouwen wel met sex werd beloond.

De rijke burgerij sprak in de acht-

tiende eeuw deze combinatie van liefde en sex wel aan. Vanuit zakelijke overwegingen richtte de liefde zich echter meestal niet op al getrouwde vrouwen, maar vooral op huwbare maagden. In de loop der tijd werden die zakelijke overwegingen echter steeds minder belangrijk en stond de combinatie van liefde, sex en huwelijk centraal: de *romantische liefde* was geboren (zie foto). ♣



Is dit veilig?



Het begon allemaal op een mooie zomerse zaterdagmiddag.

We liepen door het Delftse Hout, en zomaar ineens, zonder enige waarschuwing hoorden we een soort van muziek uit de bosjes komen. Je zou toch verwachten dat er minstens een toeristische attractie van gemaakt zou zijn, als er zomaar muziek uit een paar bosjes komt. Maar nee, niets van dat. We luisterden nog eens goed, en jahoor, we hoorden het allemaal, muziek!

We bleven stilstaan, en net voordat er niets meer aan was, je zult het niet geloven, maar het is echt waar, hoorden we een stem! De stem vroeg of we op het grasveld verderop wilden gaan zitten. Dat deden we natuurlijk meteen! Toen we allemaal zaten begon de eigenaar van de stem een eigenaardig verhaal te vertellen. De stem bleek bij Kabouter DrilBil te horen, en kabouter DrilBil kon niet meer zichtbaar worden. Dat kwam doordat de boosaardige bosmonsters hem hadden betoverd. Dat was heel gemeen, want nu kon kabouter DrilBil het bos niet meer onderhouden. Hij dacht dat wij hem wel konden helpen om de betovering te verbreken. Want hij wist wel hoe de betovering verbroken moest worden, maar omdat hij onzichtbaar was, kon hij het niet meer zelf doen. Wij wilden dat wel doen, en kabouter DrilBil vertelde dat we een pad moesten volgen, en dat dat pad aangegeven was met speciale tekens. Toen moest hij weg, want als hij te lang op dezelfde plek bleef, zouden de bosmonsters weten dat hij om hulp vroeg.

We moesten dezelfde avond op dezelfde plek terugkomen, en de toverspreuk zeggen. We zouden dan direct zien of de betovering verbroken was.

De speurtocht leek wel een week te duren! Nog nooit hadden de Bevers zo'n lang kamp gehad! Maar gelukkig viel het wel mee, en op een paar losse veters, zware rugtassen, brandnetelstrikkeligheden en te veel te dikke truien na, ging alles goed. Behalve met de leiding, want die liep met 20 te dikke truien en 20 te zware rugtassen rond, onderwijl veters strikkend, en de meest vreselijke brandnetelwonden behandelend. Maar da's niet belangrijk.

We hadden zelfs een hele boel letters gevonden die uiteindelijk de beroemde toverspreuk zouden vormen.

Het einde van de speurtocht was op de plek waar het allemaal begonnen was, alleen, en dit is heel bijzonder, ik geloofde mijn eigen ogen niet, er stond zowaar een compleet kabouterdorp!! Na een grondige inspectie vonden we een brief, of eigenlijk een miniscuul papiertje met daarop nog veel kleinere letters. Kabouter DrilBil was nog iets vergeten te zeggen. Om de toverspreuk ook echt te laten werken, moesten we ook speciale kabouterkleden maken, en aan hebben op het moment dat we de toverspreuk zouden zeggen. Er lagen materialen om alle kleden mee te maken, dus dat was mooi

meegenomen. Maar nu was het echt wel eens tijd voor een pauze, want een kabouter helpen is leuk, maar het moet geen dagtaak worden. Zeker niet als er een strand in de buurt is!

Na waarschijnlijk te veel water binnengekregen te hebben begon het alweer tijd te worden om te vertrekken. Want van al dat zwemmen krijg je toch een honger, dat is werkelijk niet te geloven.

Na het eten moesten we snel aan de slag, want die avond moesten we allemaal nog een kabouterpakje bestaande uit 1 muts, 1 armbandje en 1 kabouterstropdas maken. Dit was heel erg leuk, behalve dat kabouter DrilBil niet wist dat Bevers niet zo goed kunnen nieten. En dus de leiding



De bonte avond

alles aan elkaar heeft geniet. Wat tot een wachtrij van gemiddeld 10 bevers leidde. Maar ja, kabouter Drilbil had natuurlijk wel meer aan zijn hoofd.

Alle armbanden, mutsen en stropdassen waren klaar, en we wilden alweer op weg gaan naar de afgesproken plek, toen we een briefje vonden waarop stond dat kabouter Drilbil wat vertraagd zou zijn. Er viel ook zoveel te regelen voor hem! Het werd al donker, en we konden er nog steeds niet naar toe. Inmiddels waren onze burens ook wakker geworden, en hadden een feestje opgestart, met veel eten, drinken en muziek. Ze zagen ons rond ons kampvuur zitten, en dachten dat het wel een leuk idee was om ons even uit te nodigen. Daar gingen we dan, 20 bevers en 5 leiding erbij. En het was er al zo druk. Snel gingen we door de achteruitgang weer naar buiten, zonder dat er iets kapot gegaan was. Als dank daarvoor mochten we nog een keer langskomen en een blokje kaas meenemen!

Eindelijk was het tijd. En daar liepen we dan, met veel te weinig zaklantaarns door het nachtelijke Delfte Hout. Op wonderbaarlijke wijze hebben we de plaats teruggevonden. We gingen allemaal zo zachtjes mogelijk zitten, en wachtten op wat komen zou. Toen herrinnerden we ons dat we de toverspreuk moesten zeggen. Een hels kabaal klonk er door het bos, maar er gebeurde niets. Waarschijnlijk de klemtoon verkeerd gelegd. Of nee! Hoe konden we het vergeten, de toverdrank! We namen allemaal een slok, en daar ging hij nog een keer! Maar weer geen kaas. Er wordt altijd gezegd dat drie keer scheepsrecht is, dus nu moest het toch echt lukken: Weer een hels kabaal, en jawel, rookontwikkeling!

Opeens verscheen hij, kabouter

Drilbil hemzelf! Iedereen was stil van verbazing, een echte kabouter, zomaar hier!?!?

Kabouter Drilbil begon te praten, en we luisterden allemaal. Hij vertelde dat het bijna gelukt was. Nu konden wij hem weer zichtbaar maken, maar de bedoeling was dat hij zichzelf weer zichtbaar kon maken. Om dat voor elkaar te krijgen moesten we een heel speciaal spel spelen. Kabouter Drilbil zou ervoor zorgen dat het spel morgenochtend bij ons kamphuis zou staan.

We waren allemaal erg moe, en kabouter Drilbil moest ook weer gaan, dus we namen afscheid, en probeerden de weg terug te vinden naar ons kamphuis. Daar aangekomen gingen we snel naar bed, want het was al veel te laat, en morgen moesten we weer vroeg op.

Na de standaard ochtendrituelen van wakker worden en wat er allemaal nog meer bijhoord had iemand verzonnen dat knik-knaken een leuk idee was. En daar stonden we dan, de meest halsbrekende toeren uit te halen.

Gelukkig was ik nog niet echt wakker, dus het meeste is me niet echt bijgebleven. Na een stevig ontbijd moesten we weer hard aan de slag, we hadden nog een heel spel af te werken om kabouter Drilbil te redden. Het spel bestond uit een vlugcursus natuur. Heel leerzaam, en nog leuk ook!

Bij het spel zat ook weer een brief die ons vertelde dat we in het begin van de middag konden komen kijken of het gelukt was. Dus na het middageten gingen we weer naar de nu gelukkig veel makkelijker te vinden plek.

Weer dronken we de toverdrank, en weeral dat helse kabaal door het delftse hout. Na de oefening



van gisteravond ging het nu in 1x goed. Weer een hele hoop rook, en daar verscheen hij, in het daglicht. Kabouter Drilbil. Om een lang verhaal kort te maken, hij bedankte ons, en wij zeiden dat we het ontzettend leuk vonden om te doen. Maar nu moest hij echt weer gaan, want er waren veel dingen blijven liggen in de tijd dat hij betoverd was, en hij moest snel aan de slag. Hij vertelde ons van een speeltuin in het water waar wij ons zeker zouden vermaken. Dat klonk heel interessant!

De speeltuin bestond echt, en was niet in het kabouterformaat, dus de rest van de dag hebben we daar uitgerust.

Maar opeens was het weer tijd om te gaan. Maar na een emotioneel afscheid van het Delftse Hout zat het weekend, en daarmee het kamp, er weer op...

Groetjes, Martijn P.





B.W.van VLIET

TIMMER-BOUWBEDRIJF

alle voorkomende bouwwerkzaamheden:

- | | |
|-------------|----------------------|
| * nieuwbouw | * dakkapellen |
| * verbouw | * ramen - deuren |
| * onderhoud | * kozijnen - trappen |

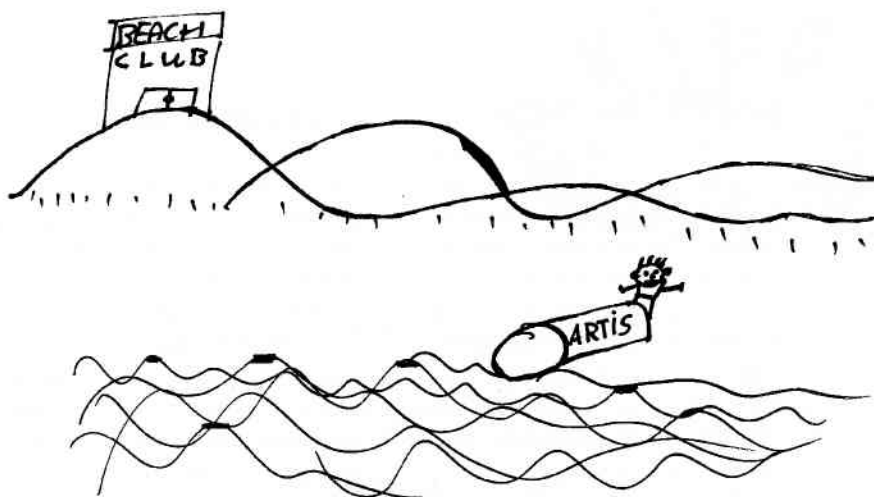
GILDENWEG 7 3449 HT WOERDEN
TEL. 03480-1639

Alweer een leuk verhaal

Misschien hebben jullie het afgelopen zomer ook wel gezien, op de weg van of naar vakantie, langs de snelweg liggen vaak vreemde dingen. Niet alleen afval van mensen die zo dom zijn om

spullen uit hun auto te gooien maar ook spullen die afkomstig zijn uit aanhangwagens of caravans die niet goed dicht zaten. Je ziet schoenen liggen of onderbroeken en knuffeldieren.

Deze spullen hebben een naam: het zijn verloren voorwerpen. Het leuke van verloren voorwerpen is dat ze gevonden kunnen worden dan zijn het opeens gevonden voorwerpen.



Er zijn mensen die er hun beroep van maken om dingen te vinden. Een goed voorbeeld hier van zijn de strandjutters, deze gaan na een zware storm langs het strandlopen om aangespoelde en dus verloren dingen te vinden. Een ander woord voor jutter is dus gewoon vinden. Nou ja gewoon vinden er worden natuurlijk ook wel eens hele rare dingen gevonden, en daar gaat het volgende verhaal over.

Lang, lang geleden ging Wessel (een in- of opwoner van Terschelling) na een zware storm langs het strand lopen om te kijken of er nog iets was aangespoeld wat hij kon gebruiken. Tot zijn grote verbazing lag er een heel groot vat op het strand. Hij rende er naar toe; het was een vat van wel 200 liter. Wessel rolde het vat over de duinen. Want op Terschelling hadden ze een afspraak dat als je iets vindt en je brengt het over de duinen, dan is het van jou. Immers, als je het op

het strand laat liggen blijft het een verloren/aangespoeld voorwerp en dan kan het dus nog gevonden worden. Als het in de duinen ligt is het dus al gevonden. Op Terschelling woonden toen nog niet zo veel mensen dus zo'n afspraak is makkelijk te maken. Wessel had het vat dus met veel moeite over de duinen weten te krijgen en was natuurlijk net zo benieuwd naar wat er in zat als wij nu zijn. Hij maakte een gat in het vat en goot heel voorzichtig wat van de vloeistof in zijn klomp (men gebruikte in die tijd hun klomp als beker, als ze verder niets bij zich hadden). Wessel proefde. Wat raar, dacht hij, dit is een soort hele sterke wijn, misschien wel aanmaakwijn en dan nog wel 200 liter. Wessel sprong een gat in de lucht, want 200 liter aanmaakwijn betekent feest, een heel lang feest, zeg maar een feest zoals er nooit een is geweest. Hij rende naar huis en nodigde iedereen die hij onderweg tegen kwam uit om 's avonds bij

hem te komen drinken. Thuis haalde hij een melkbus op om wat van de aanmaakwijn in over te gieten (een vat van 200 liter kun je niet zo maar even optillen en mee naar huis nemen, dus vandaar). Wessel had de aanmaakwijn met water verdund en alle eilandbewoners waren 's avonds langs gekomen en hadden erg veel van de aanmaakwijn gedronken. Iedereen op het eiland was een week lang dronken. Ze dansten en lalden een week lang: toen was de melkbus leeg. Wessel ging dus weer terug naar de plek waar hij het vat had neergelegd en vulde de melkbus opnieuw. Je begrijpt wat er gebeurde, het was weer een week lang feest op Terschelling en zo ging het een paar weken door. En op een mooie dag ging Wessel weer terug naar het vat om de melkbus voor misschien wel de vijfde keer te vullen. Hij kantelde het vat, dat nog behoorlijk zwaar was (en dus, zo dacht Wessel nog wel vol zou zitten met aanmaakwijn). Tot zijn grote verba-

zing kwam er geen druppel meer uit..... Wessel rende naar huis om een bijl te halen. Met die bijl hakte hij het vat open. Hij was door al zijn lekkere aanmaakwijn behoorlijk populair geworden op Terschelling, hij wilde dit graag zo houden en baalde er dus flink van dat er nu geen druppel meer uit kwam. Met een grote slag sloeg hij een gat in het vat, en hij stak zijn hand door het gat en voelde..... eerst niets.....en toen voelde hij.....iets harigs.....

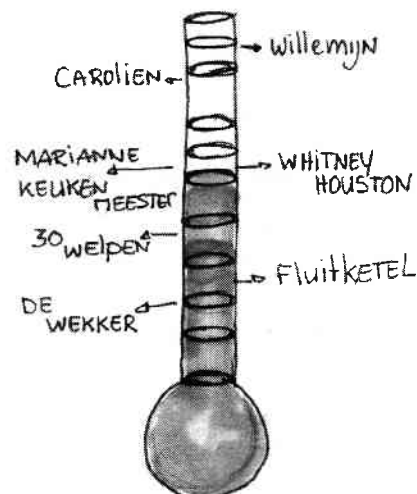
Wessel schrok en haalde zijn hand snel uit het vat. Uit woede en omdat hij best wel geschrokken was gaf hij een trap tegen het vat. Het vat rolde om en op de kant die al die tijd onder had gelegen las hij.....DIT VAT BEVAT EEN ORANG OETANG OP STERK WATER BESTEMD VOOR ARTIS TE AMSTERDAM.



Prijsvraag: Deze foto werd op de Kneuterdijk in Den Haag op prinsjesdag 1995 genomen door een anonieme bron vanuit de Gouden Koets. Vraagje: wie weet hoe twee kindjes op de achtergrond heten? Stuur je goede oplossing op.

De schaal van Jongens

Het wetenschappelijk instituut van de Albert Schweitzergroep heeft onlangs een nieuwe maat ontwikkeld voor het meten van geluidsterkte. Deze Schaal van Jongens, zoals ze in de wandelgangen wordt genoemd, heeft een wonderlijke ontstaansgeschiedenis. De decibelmeter, zoals we die voorheen kenden, voldoet niet meer. En waarom voldoet ie dan wel niet? Omdat het maximaal aantal decibellen dat gemeten kan worden niet voldoende is om een gillende Jongens te meten. Hiernaast ziet u een populair-wetenschappelijke weergave van de Schaal van Jongens.



ik vind het leuk om geïnstalleerd te worden en bij scouting te horen om het zwemmen en de spelletjes

*de rimboe
het kamp
familiedag
en knutselen*

welp kristiaan

GEVRAAGD

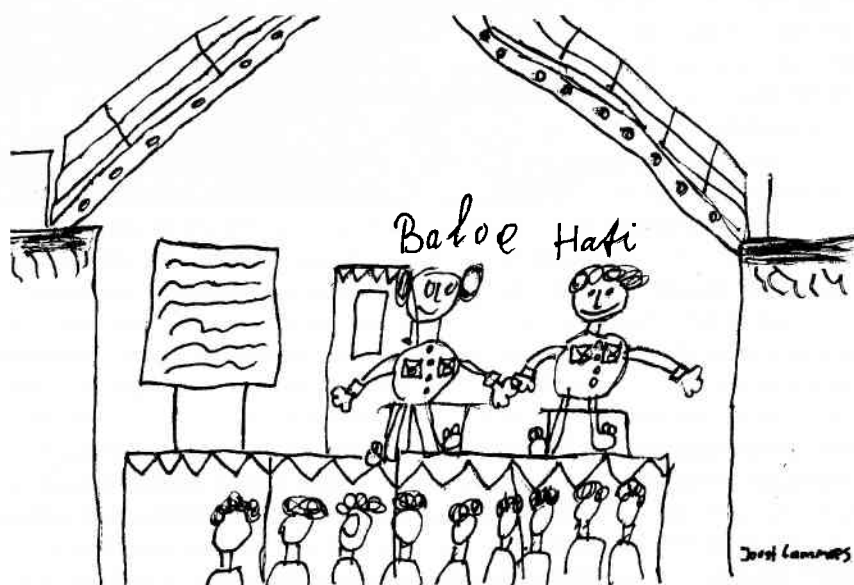
Een gebruikte, stevige en lekker dragende rugtas met +/- 50 liter inhoud.
Heb jij thuis zo iets liggen wat je toch niet meer gebruikt,
bel dan: 0348 413457

GEVRAAGD

Toe-de-loe...??



Hier zit ik dan, midden in een gigantische puinhoop, overal ligt zaagsel, hout, gereedschap en nog meer van die onzinnige dingen die soms toch heel nuttig kunnen zijn. Vandaag moeten de stukjes voor de scoutkoerier ingeleverd worden. Normaal gezien doen we dit natuurlijk al lang van te voren, maar ja vandaag moet het wel zo. Want...wat was er vandaag...??? Vandaag zaterdag 30 september hebben de ochtendwelpen echt heus afscheid genomen van Hathi en Baloe...



Hathi en baloe, harstikke ontzettend bedankt voor alle bezigheden bij ons en veel succes met al jullie nieuwe bezigheidsjes. xxxx Holbie horde.

ZOMERKAMP 1995 IJMUIDEN

Wij welpen van de holbiehorde vertrokken zaterdag. Toen waren we der en we zagen het speelhuysje. En iedereen stormde er op af en ik ook en we waren leuk aan het spelen. En toen roepten Ad of Joke, nou ik weet het niet meer, en toen zij Joke of Ad, zo komt de vrachtauto dus willen jullie de spullen naar het kamphuisje brengen en daarna mogen jullie spelen. S'morgens gingen we ontbijten toen zij joke; Vandaag gaan we afwassen opeens zij iedereen; Shit hee man te tsss en daarna mogen jullie spelen.

En we worden maar verdacht eerst die zwarte vent en dan een bordje 'rot op' en dan allemaal kuilen en toen een kuil bij het huisje lag een schat er lagen geheime kaarten in twee afgebrand en de rest doorweekt en een paar droog. En we gingen naar de gemeente en daar hadden ze nog meer brieven er stonden twee debieltjes wijs te doen. En toen

Vorige week al, begonnen we met de voorbereidingen. Van alle zooi die we bij elkaar konden rapen maakten we twee abstracte beelden. Toen ze klaar waren leken ze zelfs een beetje op Hathi en Baloe. Ook knipten en plakten we behoorlijk wat slingers in elkaar die we vandaag weer op konden hangen om de deel een beetje te versieren. De ouders waren in het geniep ook uitgenodigd en konden gezellig een bakje meedrinken en een beetje meezingen. Jaa haa ook de ochtendwelpen kunnen tegenwoordig een aardig beetje zingen. Er werd dan ook een ontroerend lied ten gehore gebracht. Een lied dat op het eind uitliep in een (z)ware

sjouwpotij want Ad en Siebren belandden op de schouders van de welpen. Na nog een speech van beiden werd het toch nog gezellig en zo van die dingen.

De moraal van dit verhaal. we vinden het allemaal ontzettend verschrikkelijk jammer dat Hathi ons definitief gaat verlaten, vooral Koen (Kobo) die Siebren z'n taak als penningmeester over heeft genomen is erg treurig. Ook Ad zullen we best een beetje missen, maar hij blijft nog een beetje bij ons als kampbaloe. Verder wensen we Helmy alle sterkte toe met Ad, die nu elke zaterdag thuis is ??.....

gingen we weg en toen we bij het kamphuisje kwamen gingen we nog spelen doen.

Eerst ontbijten en dan corvee is stom eerst moeten we knikknaken.

(anoniem holly holbi)

Wij de welpen van de Holbi horde stonden zaterdag erg vroeg op. Springen op de brug, een beetje ruzie maken, en stoeien en spelen en voetballen en we hebben een schat gevonden en we zaten papieren in. En toen vonden we een kist en de wijn was de schat en we gingen naar het strand en we gingen dodendestaal maar toen begon het te regenen en toen gingen we slapen. En we gingen we wespen vangen met bekers en het eten is lekker. het corvee is niet leuk zaterdag gaan we weg en ons tiem heet de baggenbesten. we zijn soms wel stom bezig maar ook soms lief en soms komt er een strandjutter en we hebben graf gevonden en we zijn naar linneushof. Toen ben ik van de kabelbaan geweest en toen ben ik en jan en johan zijn gaan wat en fietsen ik ben in het spookhuis gegaan. Ik ben in de mot op skelters we hebben een man gevonden die is vervloekt. En die man is honderd jaar oud en die man zegt dat een vliegtuig een lawaai vogel is. Hij is wel aardig er zijn hier twee klimreks

we doen elke ogent gimles het knikken is stom.

(alweer anoniem holbi horde)

Het "ware" verhaal.

Om nu te voorkomen dat jullie een verkeerd beeld krijgen van ons zomerkamp zal ik nog een piepklein kort verslagje doen. Net als iedereen vertrokken wij ook op zaterdag, alleen dan een zaterdag eerder als de rest. We namen weer veel te veel mee. Alhoewel dat ook wel weer meeviel op het eind, want toen kon alles toch nog net weer mee naar huis. Ons huisje lag aan de rand van IJmuiden in het bos vlakbij het strand. Het is dus eigenlijk helemaal niet zo heel ingewikkeld om te bedenken wat we daar nu allemaal gedaan zouden hebben. Inderdaad, we speelden in het bos en gingen naar de Linnaeushof (de grootste speeltuin van Europa). Alleen de reis heen en terug op de fiets was al een hele ervaring op zich. Vooral de groep die bij Joke



en Koen hoorde heeft behoorlijk wat kilometertjes gemaakt die dag. Verder gingen we elke dag heel vroeg naar bed, aten we ontzettend ongezond, kregen we nooit iets lekkers en waren alle spelen verschrikkelijk. O, we beleefden ook nog een ontzettend avontuur. Dit is nog al een ingewikkeld verhaal en als we dit helemaal vertellen dan zou dit echt een hele scoutkoerier kunnen, dus dat doen we dan maar niet. Heel kort beschreven ging het om een vuurtorenwachter die verbannen was door een boze kapitein. Wij hebben geholpen deze banvloek te doorbreken. En het lukte, want de vuurtorenwachter is de zee weer opgegaan. Dat hebben we zelf gezien, want we hebben hem uitgezwaaid voordat wij naar huis gingen. Kortom het is een heel geslaagd kamp geweest. En als het even kan wil de leiding wel weer zo'n kamp volgend jaar. (We gaan dan trouwens weer naar een heel leuk gebied, de leiding is al gaan kijken....)

De holbi horde



Vakantieliefde?



Na de gorilla is de duif natuurlijk hét symbool van de liefde.

Dat is ook niet zo raar: de duif is een aardig diertje dat heel

veel van gezelligheid houdt. En bovendien verlevendigen ze het straatbeeld van vele grote steden.

Duiven wonen overal op de wereld, behalve op de noordpool en de zuidpool. Dat is ook niet zo raar: duiven houden van warmte en genegenheid en die is op de beide polen schaars. Er zijn wel 255 verschillende duiven, die allemaal verschillen in verenkleed; sommige zijn welhaast de mooiste van alle vogels, andere zijn tamelijk eentonig gekleurd. Meestal hebben de mannetjes een mooier verenkleed dan de vrouwtjes, maar in sommige gevallen zijn de geslachten nauwelijks van elkaar te onderscheiden. Deze soorten hebben de grootste moeite om zich te handhaven. De eerste zorg van ons vriendje is immers eieren leggen en babyduifjes krijgen en dat is een bijzonder lastige opgave als na een jaar blijkt dat je levenspartner ook een mannetje is. Duiven zijn namelijk net iets te beleefd om de ander naar z'n geslacht te vragen en bovendien kunnen ze niet praten.



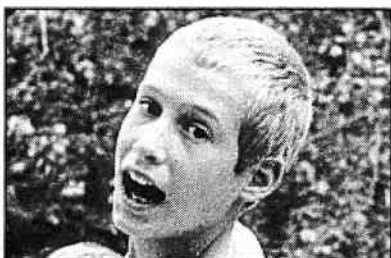
Eén van de soorten die waarschijnlijk om deze reden thans is uitgestorven is de trekduif of *ectopistes migratorius*. Dat is jammer, want eertijds konden we vluchten van miljoenen zien vliegen. De meeste duiven zijn trouwens zeer goede vliegers en dat is handig, want de meeste wonen in bomen of in de rotsen, zoals bijvoorbeeld de euraziatische rotsduif, de voorvader van onze huisduif.

Ons vriendje voedt zich met allerhande dingen: eikels, noten, appels, zaden van kweekgewassen, slakken, wormen, rupsen, patat, maar ook planteknoppen of bladeren. Je begrijpt dat je voor zo'n menu een behoorlijk sterke maag moet hebben en dat hebben duiven dan ook. De maag van de duif is sterk gespierd en met behulp van ingeslikte steentjes kunnen ze zelfs het hardste voedsel tot pulp malen.

Dit laatste is handig, want de duivebabies eten met name duivekots van papa of mama. Als ze uit het ei komen zijn de babyduiven namelijk volslagen hulpbehoevend en slechts met enkele haarachtige vezels bedekt. Zelf een malse slak vangen zit er dus niet in; die beesten zijn ook zo snel.

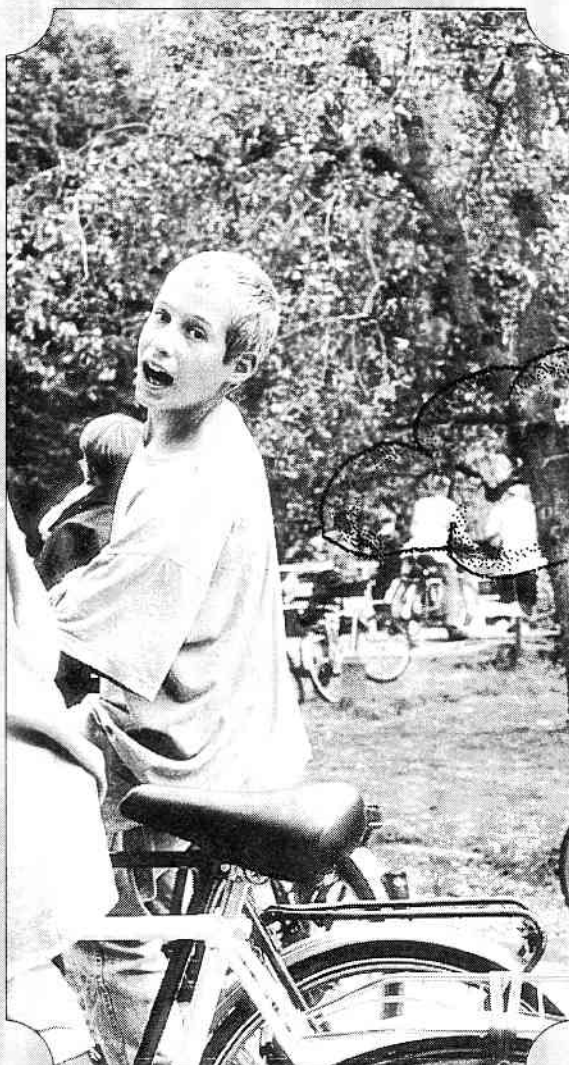
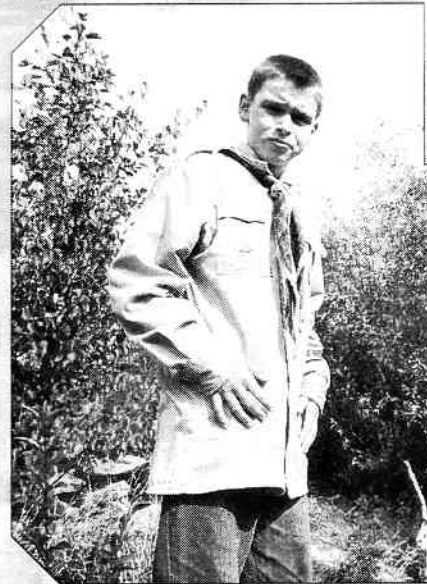
Zoals gezegd, duiven wonen over de hele wereld. Je moet dus niet verbaasd staan te kijken als je ineens iets klodderigs en klefs in je haar voelt als je op straat loopt. Het lijkt onaardig bedoeld, maar het is een vriendelijke groet van ons vriendje de duif. ✚

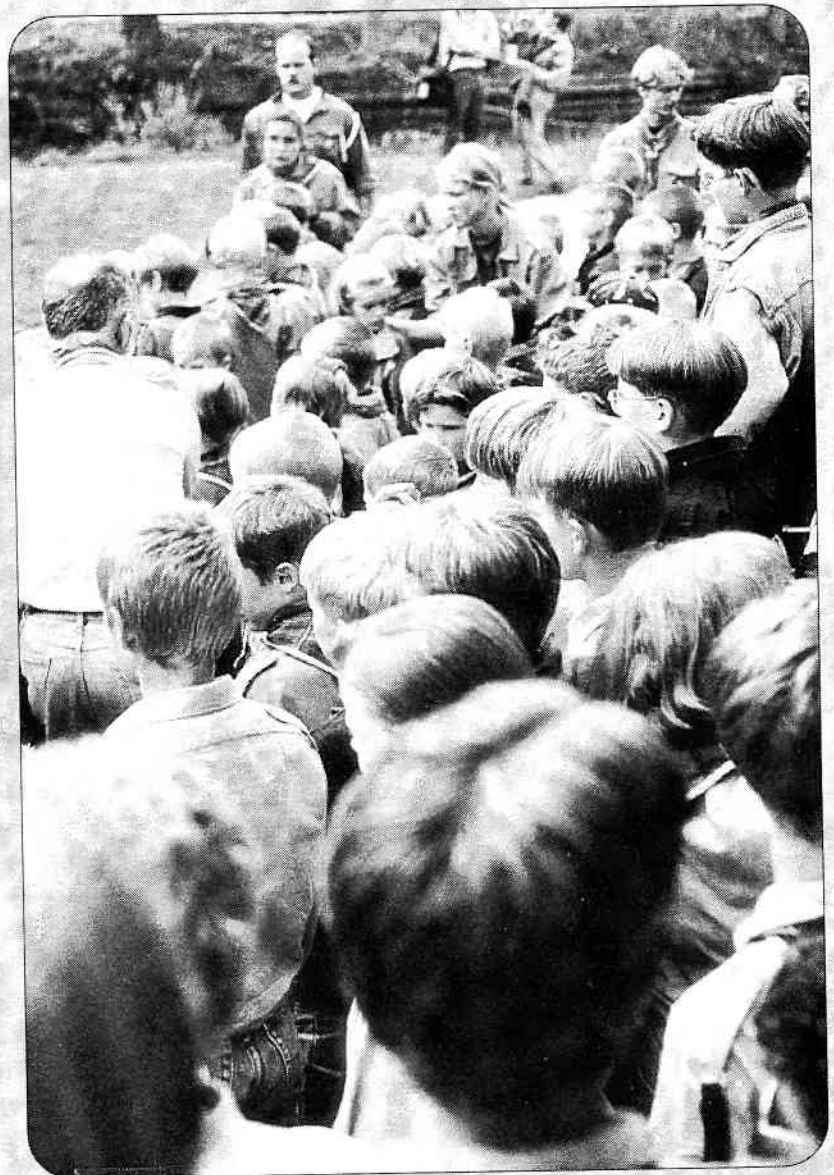
Help, de landverkenners verzuipen!

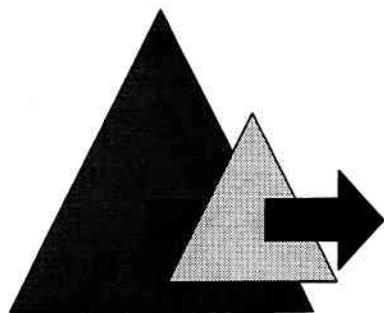


En dat is geen grap, want de dinsdagavondlandverkenners hebben echt een serieus gebrek aan leiding. Ben je jong, sportief, charmant, aardig, leuk met kinderen, spontaan, aantrekkelijk, goedlachs, flexibel, hardhorend, dikhuidig, onverstoorbaar, enthousiast, vrijgevig, wulps, leuk met pionierbalken, ochtendmens en 's avonds ook nog wakker, bel dan snel met Mirjam, telefoon 19899 of met de plaatselijke politie. Laat je door al deze eisen niet afschrikken, want de nood is zo hoog, dat de landverkenners ook met minder genoegen nemen. Dus ook jij bent geschikt! ✚

Overvloedig weekend '95: Een impressie







RONEXA

CONSULTANCY B.V.

Organisatie-adviesbureau

- ☆ *Organisatie*
- ☆ *Logistiek*
- ☆ *Informatietechnologie*

Van Rietlaan 4 ☆ 3461 HW Linschoten ☆ tel. 03480 - 19831 ☆ fax 03480 - 34043



DE VAKMAN *weet er meer van!*

Woerdense IJzerhandel
Kruisstraat 1
3441 BW Woerden
03480 - 12934

3..2..1 Start

Zaterdag 9 september

rommelige start, wat nu, waar, hoe, geen Mo, wie?

verkenners, ouders? HELP, wat nu?

Tja, wie aanwezig waren bij onze start weten het al. Het liep alles behalve vloeiend. Alle begin is moeilijk, zeker vlak na een zomervakantie.

Het begon al halverwege de vakantie: wie gaan er naar welk onderdeel? (Dit hadden wij eigenlijk voor de vakantie moeten weten, dom van ons.) Uiteindelijk wisten wij het ook, iedereen snel een eerste-opkomstbrief gestuurd, bijna tenminste. We hebben de plannen op het laatst gewijzigd. Weinig welpen waren er zeker van dat ze het met ons aandurften. We wilden dus maar even zekerheid verschaffen voor het overvliegen. Geniaal, een introductiekampje. Toen was het al de laatste week voor de school weer zou beginnen, dus haast was geboden.

De eerste vraag, waar: op de boerderij (leek simpel); de tweede vraag, hoelang: kort, maar lang genoeg om kennis te maken;

de derde vraag, wat doen we: weten we niet, Mo was vroeger luchtverkennersleiding, Vincent was helemaal een groentje bij de scouting en ik ben zeeverkenner, luchtverkenners- en welpenleiding geweest. Al onze ervaringen en ideeën bij elkaar kwamen we toch tot een programmaatje. Snel brieven gemaakt en bezorgd. We probeerden contact te zoeken met de verhuurder, op de lijst stonden geen huurders voor de datum dat wij wilden. Contact zoeken met Lex bleek nog lastiger dan een intelligente profvoetballer te vinden. De boerderij was dus toch verhuurd. Een aantal alternatieven

passeerden. Uiteindelijk bleken we voor een redelijke prijs bij een kampeerboerderij in Linschoten terecht te kunnen.

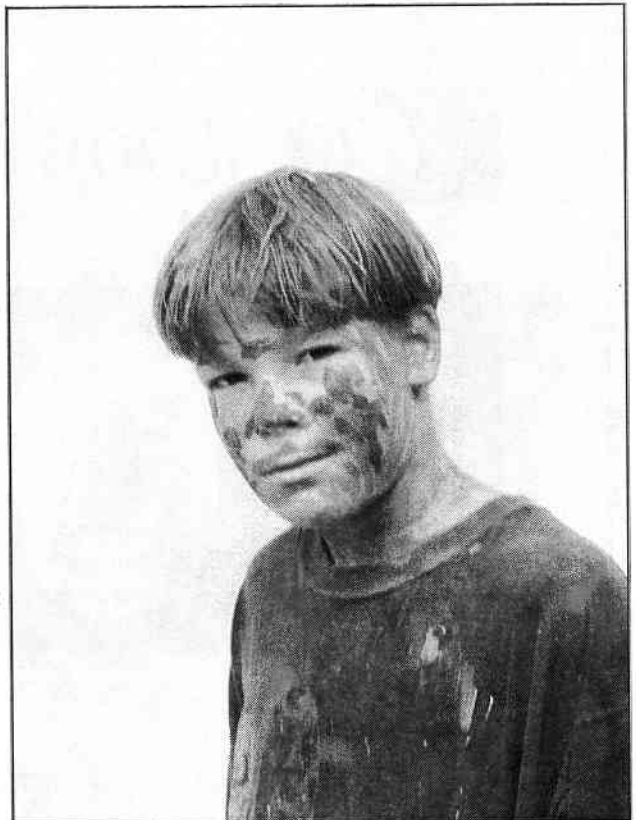
We moesten dus nog een heel aantal dingen omgooien en regelen. We bleken tijdens het kamp nogal wat dingen vergeten te zijn, diverse malen moesten we nog terug. Afijn eindelijk (of beter: ojee nu al): zaterdag 9 september
Half tien: even kennis maken met elkaar en wachten.

Tien uur: introductiepraatje (ge...) Vragen (ojee): ja, we worden een volwaardige groep, welpen/esta's die te oud zijn voor de welpen/esta's, maar te jong voor de zee- of luchtverkenners kunnen ook bij ons terecht.

Er zijn nu 2 meisjes en in totaal zelfs 15 kinderen. Deze zijn allen gebleven. En dan op weg naar de boerderij. Tja dat ze geen welp of esta meer zijn hebben de kids gemerkt. Zelf moesten ze hun tent opzetten (hoezo haringen, die zitten toch standaard bij een tent?). Het ging

redelijk, een golfslagbad was glad vergeleken bij sommige tentdoeken. Daarna maakten ze zelf hun lunch.

Het was eetbaar (logisch, iedereen kan toveren met een eitje). En daarna even uitleg over een kompas. Dat het Noorden altijd in dezelfde richting ligt bleken de kompassen niet met elkaar eens te zijn. Het effect van de aanhanger en andere metalen delen was gelijk duidelijk. Toen op weg met de speurtocht. Wat kunnen zo'n vodje papier en Oudewater een



Bij de Donderdagavond worden uw kinderen niet vies!!!

onverenigbaar lastige combinatie zijn. Wij haalden ondertussen weer wat materialen op en dronken koffie op de boerderij. Bij het eindpunt bleek net één groep aan te zijn gekomen (timing, geluk is voor slechte organisatoren). Rap terug naar Woerden, het Brediusbos. Toen de andere 2 groepen er waren was stratego ons deel. Bekend spel, maar met een groep van 15 overzichtelijk en beter te organiseren, dus toch weer anders.

Terug, oh oh zelf koken en opeten. Als uw TV kapot is, laat uw kinderen en zijn vriendjes een keer koken. Pak een stoel en ga er bij zitten, lache joh! Het verbaasde ons enorm dat uiteindelijk alles te eten was en zelfs lekker.

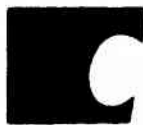
Met deze maagvulling konden ze een lekker stukje lopen, een drop-ping zonder leiding, maar in de buurt. Foutje, sommige groepen zelfs te dicht in de buurt. Eén groep wilde zelfs 2 keer gedropt worden. Op het terrein aangekomen even lekker bij het kampvuur, een leuk verhaaltje voor het slapengaan. Ik raakte de kluts zelf kwijt, door Klaas, anderen door te luisteren. Uiteindelijk was Klaas er voor de kids en konden wij nog even van de rust genieten. Na een rommelige nacht en een lekker ontbijt, moest er opgeruimd worden. Tja zelf alles moeten doen, was dus ook alles, dat viel tegen voor deze verkenner in spe. Opruimen is voor anderen. Nadat alles grotendeels opgeruimd was, gingen wij richting Woerden. Op tijd konden de kids naar huis en

wij verder met opruimen. Wij hadden ons oordeel, eensgezind en in één woord: fantastischgezelligleukflitsendondernemendgrootsgaafverrijkendspannendavontuurlijkleerzaam. Wij gaan er voor "**De donderdagavond**".

Ik hoop dat we nog meer van dit soort kampen hebben en de sfeer van dit kamp weten te behouden. Tot slot een bedankje aan eenieder die geholpen heeft, op welke manier dan ook. Met name dient hier Theo genoemd worden, die waarschijnlijk dacht dat wij dat kamp wel in Woerden doorbrachten.

Siebreu



 **c'estbon**
VOORSTRAAT 45

WOERDEN

NOTEN

MIDDEN IN DE VOORSTRAAT

SOEPOPERA BOT & BEMOEIZIEK



Wat vooraf ging:

Dat is zo lang geleden, laten we daar even heul kort op ingaan. De booswichtenclub loste het kerstactieprobleem heel listig op door iedereen die dat wilde beheerder te maken van de meest rare zaken. Zo kwam er een postvakbeheerder, een speelbakcoördinator en een sleutelkastjesbeheersteam. Op die manier werd iedereen heel blij en gelukkig en was er nooit meer ruzie. Maar daarmee was niet al het leed geleden.

Het was een mooie dag in september toen Tob ten einde raad het gehele beheersteam (intussen bestaande uit zo'n 85 man/vrouw) bij elkaar riep. Hij opende de vergadering omdat Klier daarvoor te dronken was. "Het volgende is het geval: we hebben geen geld meer, niets en noppes en daar kan geen kerstactie meer aan helpen." Iedereen keek bezorgd en zuchtte diep maar zoals gewoonlijk deed niemand iets. Niet zolang daarna belde een Franse kale man, Que? genaamd naar de bar waar toevallig net



David rondhing. Hij kreeg Que? aan de lijn en na een warrig gesprek, hing David op en keek wel zeer vergenoegd uit zijn ogen, "Al onze problemen zijn voorbij, eindelijk breken de goede tijden weer aan."

In de volgende beheersvergadering vertelde David zijn plannetje. Que? wilde graag een stukje grond

huren voor zijn scheikunde proefjes. Hij had hier een leuk eilandje voor op het oog maar er waren allemaal vervelende mensen met vervelende bootjes in de weg gaan liggen. En omdat padvinders altijd bereid zijn om te helpen en, door kampthema's wijs geworden, nergens meer van opkijken, leek het Que? een goed idee om hun hulp in te roepen. Daarbij sloot het leuk aan bij de internationale gedachte die zo aardig vorm had gekregen tijdens de Jamboree. Zo gezegd, zo gedaan, de franse meneer huurde de jungle en deed zijn scheikunde proefje. Dat gaf me een reuze knal!!! En ze leefden niet

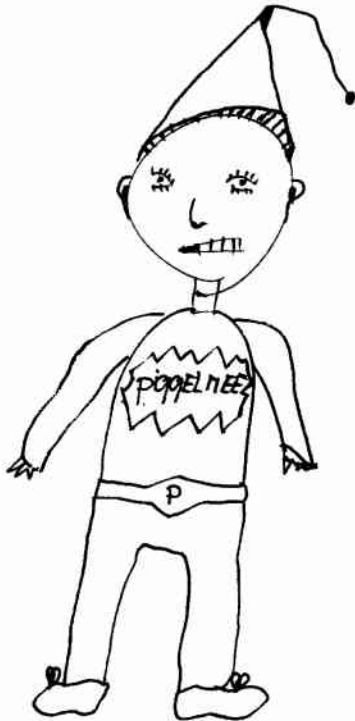
lang meer maar straalden gelukkig. ✚





ZEEVERKENNERS

Een verhaaltje van de zeeverkenners...



Hoi allemaal!

Alles oké? Oké dan. We gingen dachten we zaterdag 22 juli op zomerkamp. We gingen naar de Kaagse plassen (lekker belangrijk!). En toen gingen we allemaal lekker belangrijke dingen doen (lekker belangrijk). Beetje jammer wel hè!!

En toen kwam er geen boskabouter, want we waren op de Kaagse plassen en niet in de bossen. En op de plassen zeilen zeilboten en geen boskabouters (gaap). En we gingen een keertje naar Leiden zeilen en daar stad, stad, stad doen. En er gingen allemaal rare mensen hyperventileren of zo (lekker belangrijk).

Het hele kamp was het lekker weer, maar net toen we op tweedaagse tocht gingen moest het natuurlijk weer plens, plens, plens doen (beetje jammer). We hadden ook nog een keertje een 'zeilwedstrijd', maar er stond op één of andere manier niet echt heel erg veel wind en "toen gingen we maar zwemmen (wat moet je anders doen hè?)

(gaap, gaap, gaap). En er werden een paar vage lui gedoopt en zijn ze natuurlijk ZEEVERKENNERS! (echt stoer) (lekker belangrijk) (beetje jammer) (dat is correct) (of zo) (gaap).

De bonte avond was erg leuk, alleen er was maar één maartje, want onze grote, sterke, stoere Bert ging weg. En onze lieve, suffe, vage opperboots Carolien ook. En nog een suffe, vreemde, vage boots Arthur. (beetje jammer). Snik, snik, snik, het wordt hier wel erg nat of zo (lekker belangrijk) (het regent nu buiten). Maar gelukkig kwamen onze redders genaamd Martin, Gerben, Thomas en Tibor om de zooi op te ruimen, want Martin werd leiding, Gerben opperboots, Thomas boots van de 909 en Tibor boots van de 946. Nu is iedereen blij (maar het regent wel).

En toen was het afgelopen (ons geheugen is niet zo heel erg 100% goed, we lijden aan plaatselijk geheugenverlies hûh).

Heel veel groetjes en xxx-jes

Kitty en Sabrina (lekker belangrijk!)



**de aar
hoveniers**

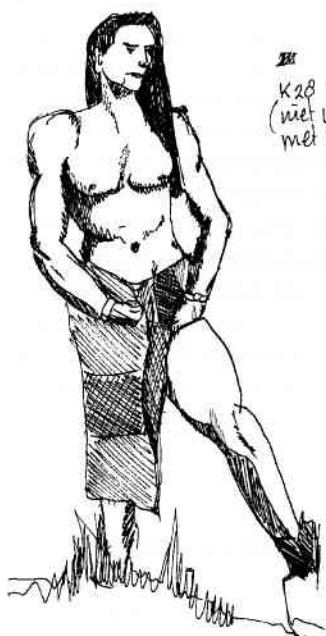
**aanleg
renovatie
groenbeheer**

0348 419564

Sum, Sum, Summertime.



Niemand kan mij wijs maken dat het allemaal zo maar uit de lucht komt vallen.....



K28 mannetje
(niet verbaan
met flartijn)

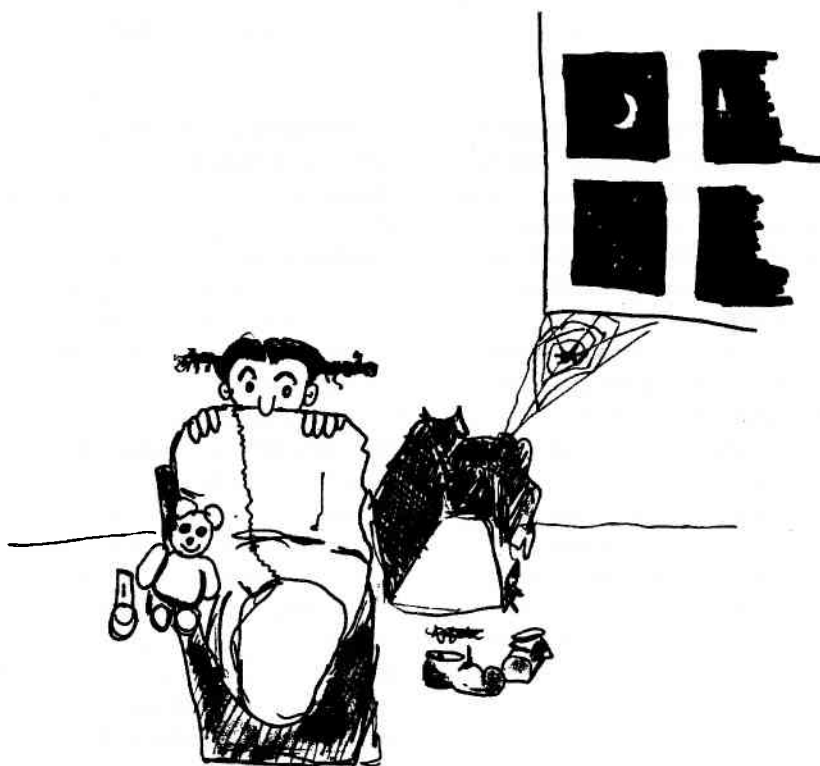
nen, olifanten, circusberen, tranen, vieze scheten, vreemde geluiden in het bos, de slappelach, pipi langhouse vlechtjes, slaapgebrek enorm veel lol en nog veeeeeeel meer!

Wat echter wel uit de lucht kwam vallen was een soort UFO met K28 mannetjes. Daar ben ik geheel van overtuigd. We liepen namelijk door het bos en hoorden een gigantische knal. Wij, welpen, dapper als we zijn, rennen er naar toe. We zien rook in het bos. Wat is dit? Even flitst er door m'n hoofd dat er tijdens de WO II ook gevochten is in Wageningen. Betreft het hier een nu pas tot ontploffing gekomen bom. Veel tijd om hier over na te

denken had ik niet. Door de bomen glinsterde wat, dapper als voorheen liepen we er op af. Twee vreemd geklede figuren stonden bij een soort krater met daarin een dampend. Overal lag zooi. Een beetje padvinder zou natuurlijk begrijpen dat het Jaap's auto was. Maar waas was Jaap? En wie waren die mannetjes?

Al snel bleek het dus om een neergestorte UFO van de planeet K28 te gaan. Deze was neergestort omdat de inzittenden ziek waren. Ziek gemaakt door bewoners van de Z13 planeet. Omdat Z13 het zeewier van K28 wilde hebben, iedereen weet dat Z13 mannetjes

24 kindertjes, 9 lieve leiding, 2 aanhangers bagage, 33 en een halve fiets (inclusief de fiets c.q. restant van Vincent), een pittoresk zomerkamphuisje, spelletjes, zweetvoeten, geledpotigen (hierover valt trouwens te twisten), dierentuin, zonovergoten dagen, korte nachten, bezwijkende jepen, kaarten kleuren, goede doelen, nachtspelletjes, kampregels, de snoepkist, André Hazes, disco, een zwart kastje met glazen deurtjes, fietskarren, fietsendieven en bijbehorende kabels, verloren onderbroeken, donald duckjes, pleisters, douche, wesp, vallen, touw klimbanen, droppingen, met stokjes eten, grieken, engelsen, chinezen, zwen, belgen, italianen en amerika-



dol zijn op zeewier dus vandaar. Overigens; de overeenkomst tussen Martijn van de Bevers en één van de K28 mannetjes is onjuist. Bij navraag bij Barbara (van de Bevers) blijkt namelijk Martijn niet te kunnen zingen, iets wat het K28 mannetje bijzonder goed en op gevoelige wijze kan.

Maar goed, dapper als we blijken, hebben we die mannetjes dus maar effe geholpen. Stap één was het beter maken. Een lokale Wageningse heks moest het medicijn hebben, dus wij daarheen. Blijken de Z13 mannen het net gejat te hebben van haar. Nou was die heks niet echt wat he noemt gezellig. Maar ze had nog wel ergens een recept dus dan dat maar. Maar we moesten natuurlijk wel het medicijn terug (hier zit iets onlogisch in maar dat mag). Dus lokten we een Z13 mannetje en bedwelmde hem met deodorant van Marianne. Zo konden we het medicijn terugpakken. Eind goed, al goed, zouden jullie verwachten.

Maar nee dus..... die K28 mannetjes moesten terug naar hun planeet. Maar de UFO was kapot en ze konden hem niet maken. En wat moet he dan..... Jaap bellen? Een nieuwe kopen? Zelf iets Japen? Chriet opzoeken? We wisten het echt niet.

Kijk, de leiding weet veel maar van UFO's hebben ze kaas gegeten. Dus besloten ze in hun resterende wijsheid een bezoek te brengen aan de universiteit. En daar was een professor die er echt veel van afwist. Na één college bij hen te hebben gevolgd, snapten we geheel wat ons te doen stond...wachten op de post. En ja hoor de volgende ochtend stonden er allemaal ingewikkelde postpakketten voor de deur. We gingen de mannetjes terug zippen. Na veel geploeter en veel dank aan oom Lex, de computer technicus lukte het om te zippen. Wat zippen precies is kan ik niet zo maar 1,2,3,4 opschrijven. Wat er gebeurt, is dat je veel rook ziet

en dat het net lijkt alsof de weggezipte figuren zomaar de bosjes inlopen en als je dan gaat zoeken blijken ze spoorloos en dus gezip. Het was me het avontuurtje dus wel. Het blijkt dus dat sommige dingen wel uit de lucht komen vallen....

Wat ik hier ook nog moet melden is dat Frank, Martin en Marco na dit kamp en zeker niet naar aanleiding van dit kamp (het was namelijk voor hun alle 3 het leukste kamp oooooit gehad) de welpen als leiding verlaten. Frank gaat het bestuur aanvullen, Martin de zeeverkenners en Marco de luchtverkenners. Van de laatste kan men dus verwachten dat hij jong wel eens uit de lucht komt vallen.

Ik wil alle welpen bedanken voor het leukste kamp en ik wil de welpleiding de groeten doen. Kusjes, Marcha, jullie liefhebbende keukenstaf

P.S. Volgend jaar weer!



MUTANTEN.

Er is weer zoveel gemuteerd de laatste tijd, dat krijg je met al die kernproeven.

Daar gaan we dan: Janneke Grobbels, is van de esta's verhuisd naar de ochtendwelpen. Martin is gegaan van de Chriethorde naar de zeeverkenners en daarbij is hij ook geen materiaalmeester meer maar hij staat nog wel bij het materiaalbeheer. Vervolgens hebben we onze vriend Marco, die eveneens de Chriethorde heeft verlaten en vanaf januari het luchtruim zal kiezen. Om de uittocht bij de Chriethorde compleet te maken, is ook Frank gevlucht en wel in de veilige armen van het Groepsbestuur.

De bevers hebben heel wat versterking gehad; broer en zus van Veenendaal, Bart en Marloes genaamd, daar zijn ook Carolien, Gerdien en Cindy neergestreken. De Esta's zijn sinds kort in het rijke bezit van Sylvia. Aangezien dit allemaal wel erg veel gemuteer is in één keer, sluiten wij foutieve informatie niet uit. Dan hebben wij nog onze Arthur, die is zo goed geweest om zijn talenten te verkwisten bij de dinsdagavondverkenners. Nico heeft zijn vlieger aan de wilgen gehangen, Victor volgt in januari zijn voorbeeld maar dan hebben ze gelukkig Marco weer. Mateloos irritant is dat de kleine slijptol ook al een week weg is en dat

Jaap en Martin nu in mijn nek zitten te hijgen.

Zelf ben ik ook gemuteerd in een dra en dat heeft zo z'n gevolgen, onder andere het stoppen met de Scout Koerier, misschien, eventueel.



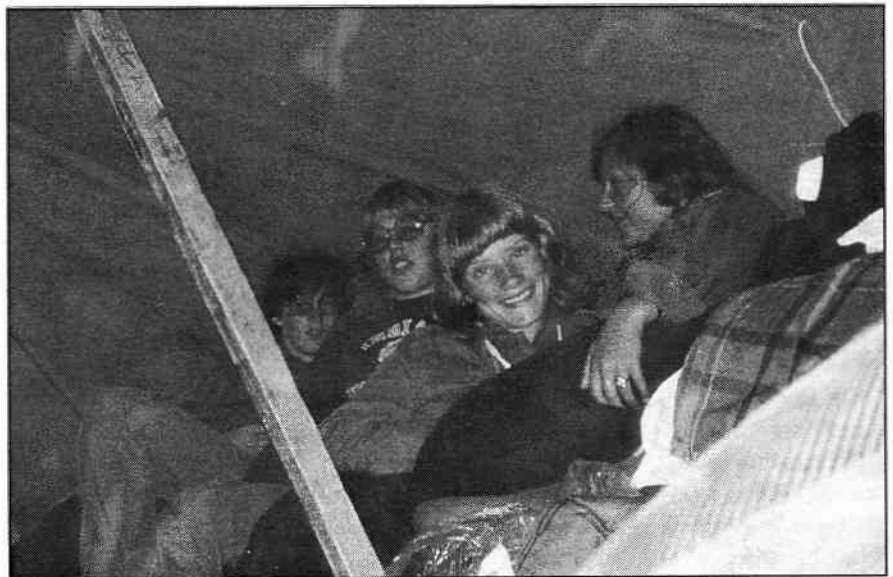
Het leven van... Mirjam.

Iedereen kent haar wel, Miss Kerststukje 1995, oftewel Mirjam Vijn. De Leading Lady van de Landverkenners. Maar kennen we haar echt? De redactie ging voor u op zoek naar de diepste kromten van haar ziel. Een verslag...

In Bergen, Noord-Holland, werd Mirjam op een mooie dag in 1963 geboren, als dochter van een snackbarhouder en een moeder. Haar vader en moeder hadden vijf kinderen, waarvan Mirjam er eendje was; behalve drie oudere zussen had ze ook een jonger broertje. De snackbar van haar vader was vergelijkbaar met die van Verheul in Woerden. Toch aten ze alleen op zondag patat, of liever, dan mochten alle kinderen kiezen wat ze wilden eten uit de winkel.

Mirjam leed in het nostalgische Heiloo, Noord-Holland, een onbezorgde jeugd en ze had dan ook geen enkele behoefte om volwassen te worden; op haar 18^e speelde ze nog steeds tikkertje met haar veel jongere buurtkinderen. Oplettende lezertjes vragen zich nu natuurlijk af: 'He, maar ze was toch in Bergen geboren?' Mirjam: "In Bergen was een babyhuis waar alle zwangere vrouwen uit Heiloo naar toe gingen, vandaar."

In Heiloo zat ook een Scoutinggroep en daar kwam



Mirjam voor het eerst in aanraking met het verschijnsel. Eigenlijk wilde ze bij de verkenners (mannetjesverkenners, red.), samen met haar broertje, omdat ze altijd al graag jongensdingetjes deed, maar de groepen waren in Heiloo nog strict gescheiden en dus ging Mirjam naar de gidsen (vrouwtjesverkenners, red.). Mirjam: "Wat we precies deden bij de gidsen en later bij de sherpa's (vrouwtjesexplorers) weet ik niet precies meer. Volksdansen in ieder geval, want daar heb ik nog een insigne van, en fluitekoorden knopen, maar dat kan ik allebei niet meer. En verder natuurlijk veel ouwehoeren, nee, gebruik dat woord maar niet, kletsen. Gelukkig gingen we één keer per jaar naar de rowans (mannetjesexplorers, red.) in Alkmaar, op de fiets, en

dan kregen we één biertje, nou dat was wat, want dat kregen we thuis in Heiloo niet."

Gelukkig is Mirjam uiteindelijk toch nog bij de landverkenners terecht gekomen, maar dan in Woerden. Oplettende lezertjes zullen zich nu afvragen: 'Hé, dat is een rare sprong in het verhaal, hoe komt een meisje uit Heiloo in Woerden terecht?' Welnu, als volgt: eerst ging Mirjam studeren in Heemstede, Noord-Holland, voor verpleegster. Uiteindelijk bleek dat niet zo'n goede keus en dus lag de volgende studiekeus voor de hand: Harmelen. In de Heremalerhof werd Mirjam opgeleid tot ziekenverzorgster en ging ze op kamers in het nostalgische Woerden, toen nog Zuid-Holland. In dat leuke plaatsje was ze een veel geziene gast in het leuke kroegje



'De Pompier'. En daar leerde ze Theo Schalkwijk kennen, die haar vervolgens meenam naar de Albert Schweitzergroep.

Op de foto hiernaast/boven/onder zie je Mirjam in haar Heiloo-tijd bij de sherpa's. Mirjam: "Misschien is het wel leuk als we er een wedstrijd van maken wie ik ben op de foto. Die linkse ben ik in ieder geval niet, want dat is Astrid, daar had ik altijd ruzie mee. Ze was onze rondelidster en deed altijd dingen die niemand leuk vond en dan stelde ik wat voor en dan vond iedereen dat leuk en dan kregen we ruzie. Gelukkig hebben we geen contact meer, want anders hadden we nu nog steeds ruzie. De vierde van links ben ik ook niet, want dat is Wilma. Die was wel heel leuk, een beetje tuttig, maar wel aardig. En wie de tweede van links is, dat weet ik niet, volgens mij een nichtje van iemand, want ze heeft geen uniform aan."

In het echte leven zingt Mirjam tegenwoordig, en werkt ze. Niet met zieken, maar met meubels, want ze stoffeert in Waddinxveen. Dat vindt ze wel leuk, maar het is best wel zwaar en ze heeft dan ook regelmatig last van haar handen en schouders. Behalve zingen houdt ze ook van lekkere dingen koken, Theo, tuinieren, de poes en in huis rotzooien.

Wat vindt Mirjam nou leuk aan landverkenners? "Tja, de leeftijdsgroep, hè, en de activiteiten. Nee, dat is geen jeugdfrustratie! Met verkenners heb je veel meer mogelijkheden dan met welpen, ze zijn

veel zelfstandiger. Leren koken, een eigen keukenkist onderhouden bijvoorbeeld, of ze zelf hun eten laten kopen op kamp. Echt slim zijn ze dan nog niet, want dan kopen ze wel pannenkoekenbeslag en vergeten ze de eieren en de melk, maar het gaat om het idee. We hebben de laatste jaren veel geïnvesteerd in goed materiaal en dat werpt nu z'n vruchten af."

"Toen ik er bij kwam, waren de uniformen vrijwel afgeschaft. Nu zie je dat de jongens daar weer trots op zijn, dat het echt een heel persoonlijk iets voor ze is geworden."

En hoe zit het met de vakantieliefdes van Mirjam, want dat is immers het thema van deze Scoutkoerier? "Nou, de eerste was Michiel, die kende ik van de skivakantie en daar heb ik ook twee jaar mee samen gewoond. En nummer twee was iemand uit Roemenië, daar was ik eigenlijk niet verliefd op, we badmintonden alleen samen. En bij die twee is het eigenlijk wel zo'n beetje gebleven. Oh nee, Ronald E., dat is nummer drie, nou ja, eigenlijk nummer één, daar kreeg ik m'n eerste zoen van. Die kende ik ook al van de skivakantie!"

Tot slot, wat is er nou leuk aan de Albert Schweitzergroep? Mirjam: "Wat ze allemaal gedaan hebben met ons trouwen, mede namens Scouting is het echt ontzettend gaaf geworden." ♣

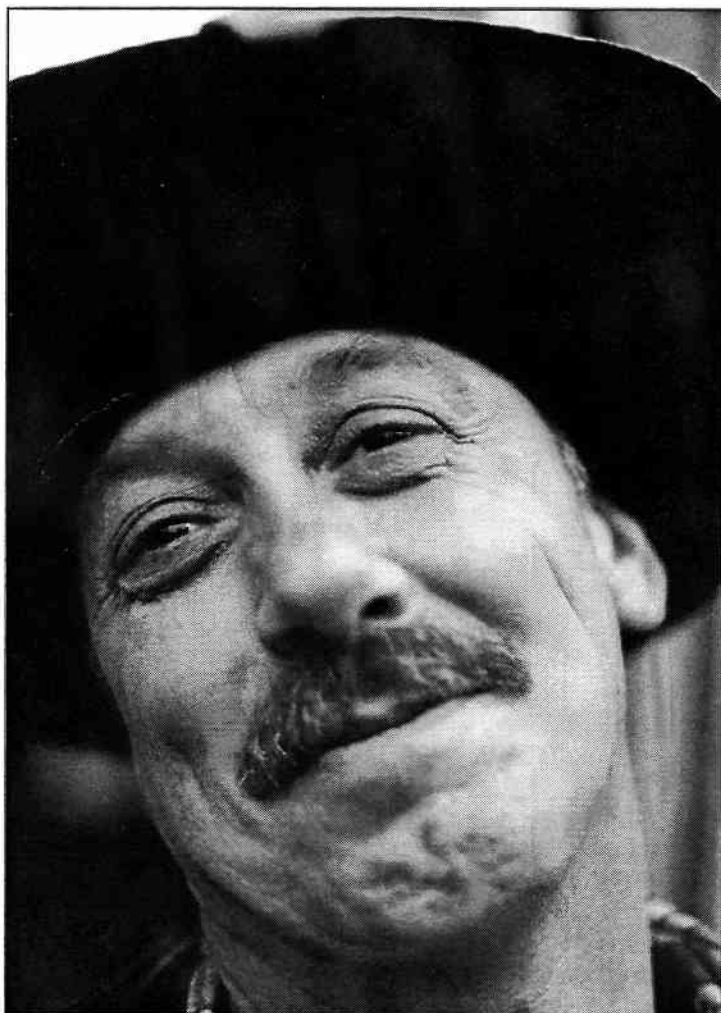


DE MACHINIST VAN DE WOTAN



Aflevering: "Het postbootje komt zo"

"En maatje," vroeg ik, "heb je je brief al klaar?" "Brief, meester?" vroeg Jan, onze koksmaat verbaasd, "Wat voor brief, meester?" "Gewoon, een brief aan je ouders natuurlijk," antwoordde ik, "Ze mogen thuis toch wel weten hoe je het maakt?" "U meent het", antwoordde de koksmaat schouder ophalend. "Waar moet ik met die brief naar toe, meester. Ik heb toch tijd genoeg? Hoe lang duurt die oversteek wel, meester?" "Ja," antwoordde ik, "de oversteek die duurt nog wel een dag of veertien." "Nou dan, meester? De eerste haven die we aandoen in Zuid-Amerika in Buenos Aires en eerder kan ik geen brief posten!"



Ik keek de koksmaat meewarig aan en schudde mijn hoofd en zie: "Je bent voor het eerst op zee zeker. Dacht je nu echt dat in deze moderne tijd, je moeder zo lang op een berichtje van je zou moeten wachten? Ach ja, nooit van het postbootje gehoord zeker, hè?" Ik keek de koksmaat wijs aan en hij stamelde "Het ... postbootje...? Nee, nooit van gehoord, meester." "Ze vertellen jullie tegenwoordig ook niks meer, voor je naar zee gaat," zei ik verontwaardigd. "Dat was in mijn tijd anders. Nou ja, gelukkig maar dat er nog machinisten zijn die een koksmaat als jij een beetje wegwijs willen maken."

Jan wachtte gretig en dankbaar en dat beviel mij wel. "Kijk," ging ik verder, "zeelui en hun familie vonden het heel lang geen stijl dat er geen geregelde briefwisseling kon plaatsvinden tussen de schepen op zee en de vaste wal. Toen is men van het kantoor gaan praten met de posterijen. Of daar nu niet wat op te vinden was. En ze hebben er een mouw aan weten te passen. Wat je dacht een postbootje," besloot ik mijn betoog. "Dus... dus er vaart een bootje.. meester." bevestigde de koksmaat. "Juist ja, er vaart een bootje speciaal voor de post van de zeelui, het haalt en brengt de brieven van en naar de schepen en de vaste wal."

"Meester... wat een geluk dat u er over begon, nu kan ik nog een brief schrijven naar m'n meisje. Zou ik nog genoeg tijd hebben? Weet u hoe laat het postbootje komt, meester?" "Oh.. dat kan over een uur zijn maar als het vertraging

heeft kan het ook nog middernacht worden," zei ik zelfverzekerd. "Bedankt meester, ik ga gauw mijn brief schrijven." En met die woorden ging onze koksmaat er vandoor.

In zijn hut begon de koksmaat snel te schrijven. Een lange brief aan zijn moeder. Dat het hem best beviel aan boord. Dat hij maar een klein beetje zeeziek was geweest in de Golf van Biskaje. Dat de matrozen allemaal reuze aardig waren. Dat het eten best lekker was aan boord en dat hij goeie maatjes was met de machinist die men trouwens 'meester' noemde. En...oh ja, dat hij al zeebenen kreeg en dat Japan zo'n mooi land was en dat hij nu erg nieuwsgierig was naar Zuid-Amerika. En hoe het allemaal thuis was en of ze zijn eerste brief al hadden ontvangen...enen. En af en toe keek hij haastig door de patrijspoort want stel je voor dat het postbootje net langskwam als hij nog zat te pennen. Maar nee, gelukkig gebeurde dat niet dat niet. En het postbootje was ook nog niet in zicht toen hij, met zijn brief, weer aan dek verscheen en postvatte op de bak van de

het schip. Een maand geleden, toen hij pas aan boord was, kreeg hij nog een draaierig gevoel in zijn maagstreek, als hij er naar keek. Nu niet meer. Nu kon hij er gewoon naar kijken en vond hij het een mooi gezicht. Hij was er trots op, dat hij geen last van zijn maag meer kreeg. Het bewees immers dat hij al een echte zeeman begon te worden.

Een reis zoals deze en niemand zou hem nog iets hoeven te vertellen over het zeemansleven. Het was een mooi beroep dat hij had gekozen, vond hij. Toch mooi, dat ze dat zo hadden geregeld met dat postbootje, bedacht hij. Zouden ze thuis even vreemd opkijken als ze zo gauw alweer een brief van hem kregen! Midden op zee op de post gedaan. Hij lachte. Ja, zo had hij het in zijn

Willen ze nogal bijten?" "Nee, ik wacht op het postbootje." Toen verhelderde zijn gezicht, hij krabde zich achter het oor.

"Verdraaid, dat is waar, het is vandaag de dag van het postbootje! Laat ik dat nou glad vergeten zijn...." "Nou, als je soms nog een brief wil schrijven," bood de koksmaat gul aan, "dan geef ik die wel voor hem af, hoor!" Dat is fideel van je," zie de olieman dankbaar, "dan ga ik nog even die brief halen, hoor."

Vijf minuten later had hij de brief van de olieman in zijn zak.

"Als

er

soms nog meer zijn, die

een brief hebben, dan wil ik er verder wel voor zorgen," zie Jan, onze koksmaat. "Ik zal het zeggen," beloofde de olieman en hij ging er vandoor."

Wordt vervolgd.

Verklarende woordenlijst.

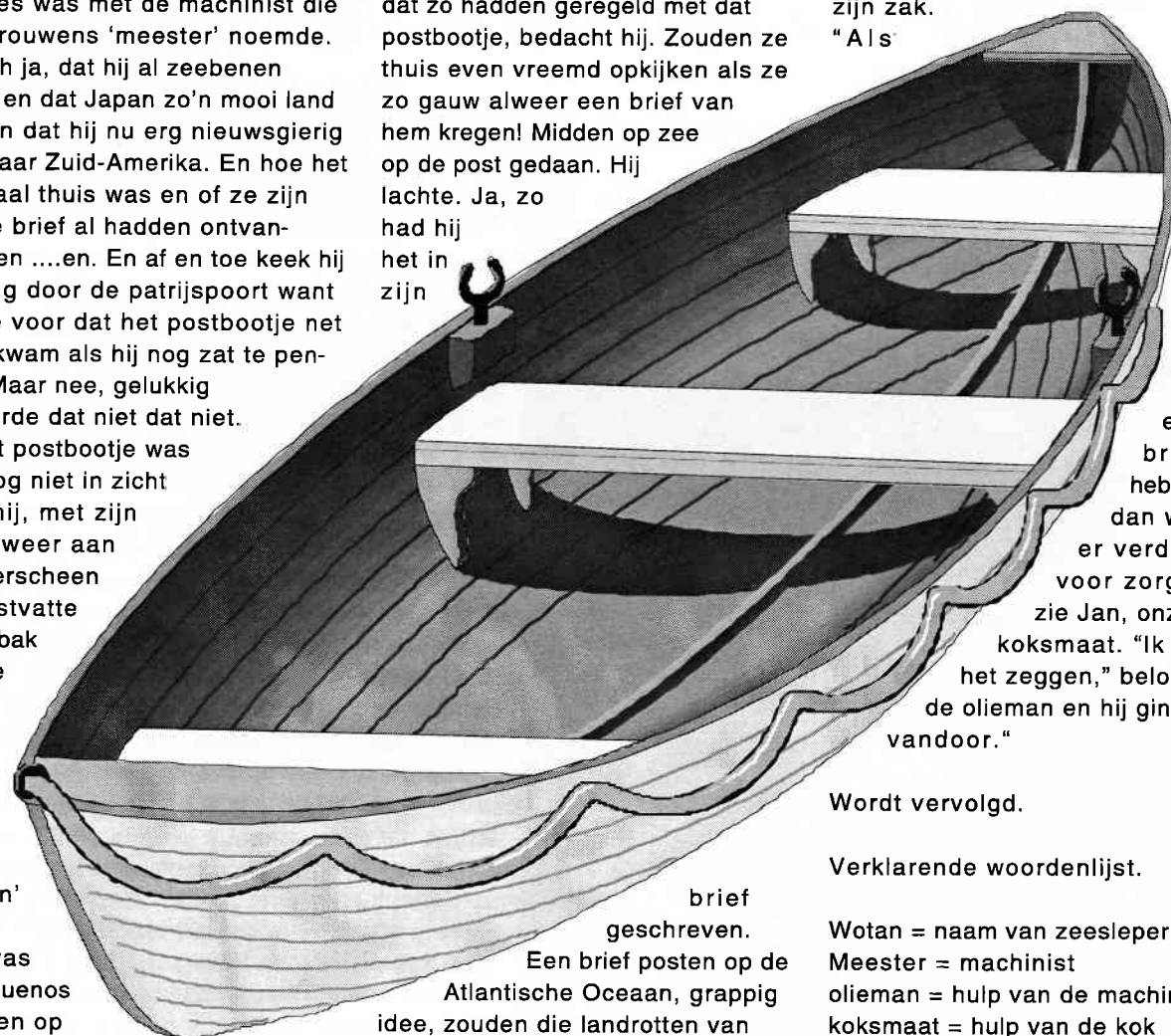
Wotan = naam van zeesleper
Meester = machinist
olieman = hulp van de machinist
koksmaat = hulp van de kok
oversteek= van A naar B over oceaan
kaap = zuidelijke punt van Afrika
patrijspoort = raam van schip
bak = voorzijde van schip
landrotten = verstandige mensen

'Wotan' die op weg was naar Buenos Aires en op dat ogenblik een tachtig mijl ten zuidwesten van de Kaap voer.

Traag spatte het schuimende water op tegen de stalen wand van

brief geschreven.

Een brief posten op de Atlantische Oceaan, grappig idee, zouden die landrotten van opkijken. Zo stond de koksmaat te peinzen voor op de Wotan. Maar het postbootje liet zich nog niet zien, vertraging zeker.... Een olieman bleef bij hem staan. "Zo, maatje, zit je te vissen?"



Deze verjaardagskalender is gebaseerd op het namenbord in het bestuurshok. De komende maanden ben je van harte welkom bij:



Oktober.

2	Freek Antonissen (Chriet Titulaerhorde)
2	Arno Klijn (Michiel de Ruyterwacht)
2	Peter Outshoven (Luchtverkenner)
2	David Sparks (Holbihorde)
4	Jules van Baardwijk (leiding Luchtverkenner)
6	Ritsaert Snijder (Dagelijks Bestuur)
8	Ferry Woertman (Michiel de Ruyterwacht)
11	Sanne Damman (Esta's)
11	Monique Lamboo (leiding Esta's)
12	Selma Damman (Michiel de Ruyterwacht)
16	Lisette Vonk (Esta's)
18	Paul Blankman (Holbihorde)
20	Pieter-Paul van Hees (Luchtverkenner)
20	Marjo Nederend (Chriet Titulaerhorde)
21	Thijs Bouwman (Holbihorde)
22	Ad Oskam (Esta's)
25	Marije van Boek (Michiel de Ruyterwacht)
26	Ruurd Beintema (Esta's)
26	Harry Smorenburg (Dinsdagavondverkenner)
26	Marloes van Veenendaal (leiding Bevers)
29	Frans Klijn (Dinsdagavondverkenner)

November.

1	Arthur Baars (Leiding Dinsdagavondverkenner)
3	Niki Boone (Michiel de Ruyterwacht)
13	Koen Grob (leiding Holbihorde)
14	Pim Groeneveld (Dinsdagavondverkenner)
14	Dave Kortekaas (Junglebeheer)
15	Peter Sparks (Bevers)
16	Marjolein van Gent (Luchtverkenner)
16	Jack Visser (Explorers)
22	Zillah Killestijn (Bevers)
23	Ingeborg van Leeuwen (Bevers)
23	Sabrina Paling (Michiel de Ruyterwacht)
24	Daniëlle van Gent (Luchtverkenner)
24	Martijn Klijn (Michiel de Ruyterwacht)
25	Joskine van Benthem (Michiel de Ruyterwacht)
28	Tim van Hulten (Luchtverkenner)

December.

2	Frank v.d. Helden (Donderdagverkenner)
6	De goede Sint (Sfeerbeheer)
8	Maarten de Smit (Holbihorde)
11	Django Pels (Esta's)
12	Stephan Geevers (Chriet Titulaerhorde)
14	Jan Keuning (Holbihorde)
15	Jos v.d. Broeke (Chriet Titulaerhorde)
17	Ik
18	Jaap v.d. Herberg (Chriet Titulaerhorde)
19	Bas Lauwrier (Esta's)
24	Remco Koopman (Esta's)
25	Dirk-Jan van Dam (Michiel de Ruyterwacht)
26	Justin Bos (Donderdagverkenner)
27	Cas Nieskens (Holbihorde)
29	Dieudonné Brouwer (Bevers)

Erratum:

In de volgende Scoutkoerier is de verjaardag van Koen Borsboom vergeten. Onze excuses hiervoor, Koen is jarig op 29 februari.

Telefoonnummers:

Boerderij Antonlahoeve	411500
Secretaris Stichtingsbestuur (Ritsaert Snijder)	422405
Secretaresse Groepsbestuur (Joke van Aarst)	415788
(b.g.g. Jaap Landman)	414839
Contactpersoon Bevers (Barbara van Dijl)	415817
Contactpersoon Holbihorde	
(Zat.ochtendwelpen) (Joke van der Laan)	422405
Contactpersoon Ch.Titulaerhorde	
(Zat.mid.welpen) (Marianne Keukenmeester)	418125
Contactpersoon Esta's (Edo van Aarst)	415788
Contactpersoon Dinsdagverkenner (Mirjam Schalkwijk)	419899
Contactpersoon Donderdagverkenner (Siebren Keizer)	432386
Contactpersoon Michiel de Ruyterwacht	
(Zeeverk.) (Coen van Riet)	030-2422795
Contactpersoon Luchtverkenner (Marco Beckers)	421048
Contactpersoon Explorers (Lex Vroemen)	424794
Redactie Scoutkoerier (Frank Tebbe)	024-3231677
Distributie Scoutkoerier (Jochem van Viegen)	0348-402032
Jomanda (Evenementenhallen Tiel)	0344-620706
Beheerder (Ad Borsboom)	411161
Penningmeester (Rob Verhoeven)	413491
Verhuurder (Lex Vroemen) (werk:410955)	424794
Materiaalmeester (Theo Schalkwijk)	419899
Botenverhuurder (Familie Brand)	416552

Dus u denkt dat Van Vulpen zomaar een taxibedrijf is?

Op het eerste gezicht is dat geen verkeerde gedachte. Want natuurlijk kunt u bij ons terecht voor een betrouwbare en comfortable taxirit naar uw bestemming. Tegen vastgestelde tarieven, zodat u niet voor verrassingen

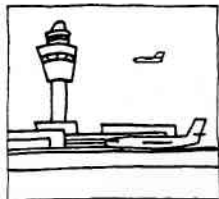
komt te staan. Maar Van Vulpen doet méér dan "van A naar B".



Directievervoer. Druk bezette topmanagers die vaak onderweg zijn, kiezen steeds vaker voor een auto met chauffeur. Bij ons kunt

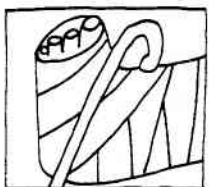
u rekenen op een stijlvolle auto (met airco en telefoon) en een correct geklede chauffeur. Geeft u de voorkeur aan uw eigen auto, dan leveren wij alleen de chauffeur.

Schiphol-ophaalservice. Van Vulpen haalt uw buitenlandse relaties van Schiphol. We staan op de luchthaven klaar met een naam bordje en brengen uw gasten snel en veilig naar het hotel of naar uw bedrijf.



Groepsvervoer. Ook als u een groep buitenlandse relaties een indruk wilt geven van Nederland, staan we voor u klaar. Met een ruime, moderne bus.

Patiënten- en rolstoelvervoer. Als het gaat om het vervoer van patiënten en rolstoelers, heeft Van Vulpen een uitstekende reputatie. Een persoonlijke, aangepaste behandeling staat daarbij voorop.



Koeriersdiensten. Koerierswerkzaamheden moeten zorgvuldig gebeuren. Daarom behandelen we bij Van Vulpen uw spullen met dezelfde zorg als de mensen die wij vervoeren.

Voor mensen die weten waar ze moeten zijn.

Van Vulpen

PERSONENVERVOER
KOERIERSDIENSTEN

Essenlaan 22 3442 JH Woerden
Tel 0348 420 000 Fax 0348 421 984

eerst naar Woerden,
dan naar buiten



Wanneer je het over buitensport hebt, dan kun je natuurlijk niet om Zwerfkei in Woerden heen. Want waar anders vindt u zo'n groot assortiment in zo'n sfeervolle omgeving? En wie bij Zwerfkei binnenstapt krijgt onmiddellijk een speciaal vakantiegevoel. Niet alleen omdat u er alles op het gebied van outdoor en reizen bij elkaar vindt, maar vooral omdat het er echt een 'dagje uit' is. Van de gezellige koffiehut tot het speciale keienpad om schoenen te testen en van de uitgebreide boeken- en kaartenhoek tot en met de klimwand naar

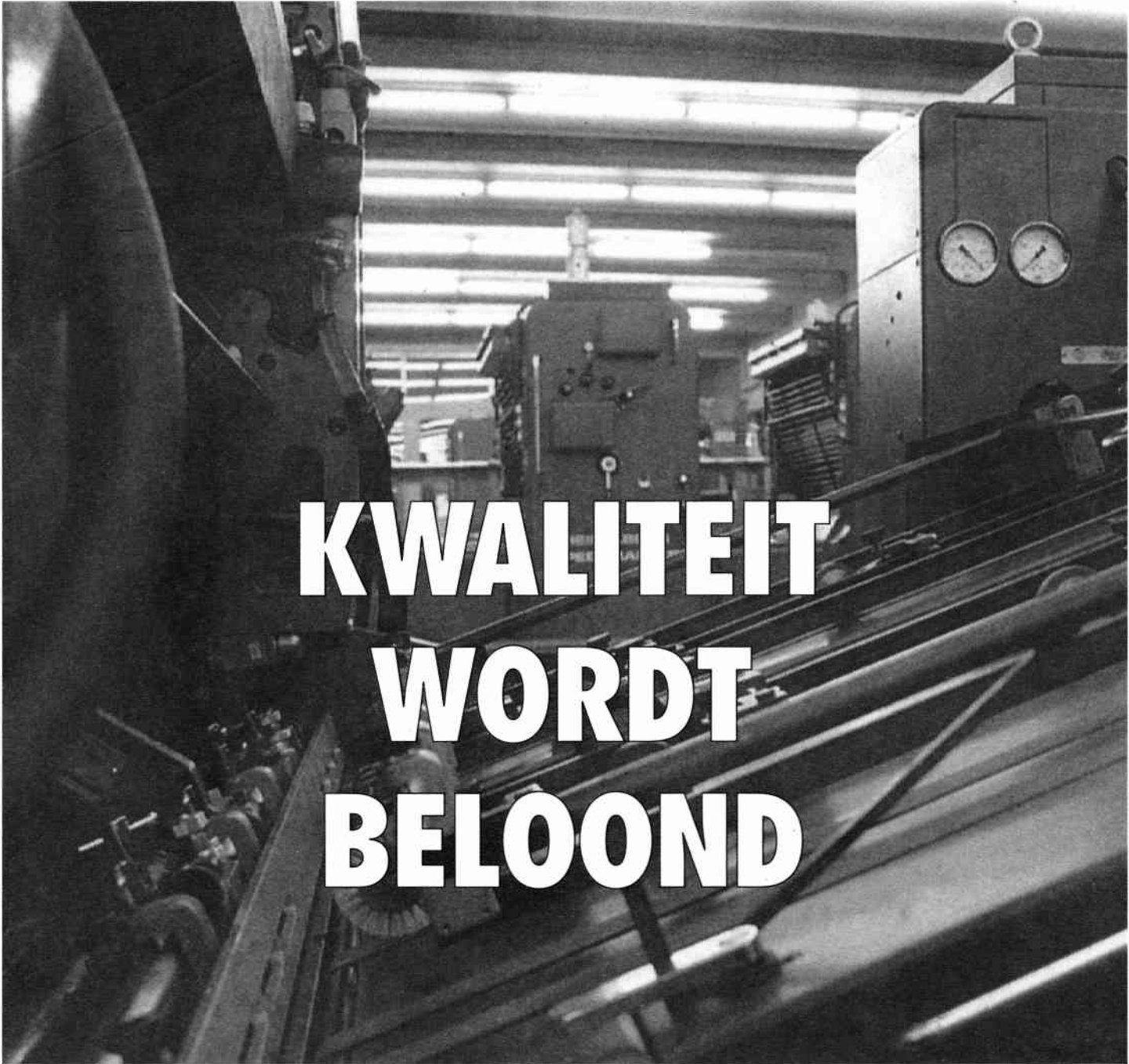
de eerste verdieping. Maar met name door het deskundige personeel dat u graag met raad en daad bijstaat. Met z'n 2000 m² kleding en uitrusting voor bijna iedere vorm van buitensport is Zwerfkei met recht het Outdoor & Travel Centre van ons land. Zwerfkei is gemakkelijk bereikbaar per openbaar of eigen vervoer en er is volop parkeergelegenheid. Dus voor zowel de doorgewinterde buitensporter als voor de meest verwendende vakantieganger geldt als Zwerfkei niet heeft wat u zoekt, dan moet het waarschijnlijk nog worden uitgevonden...



ZWERFKEI

OUTDOOR & TRAVEL CENTRE

JAAP BIJZERWEG 10 • 3446 CR WOERDEN • TEL. 03480 - 21648
BEDRIJVENTERREIN WULVERHORST



KWALITEIT WORDT BELOOND



DE BOER CUPERUS

ONDERDEEL VAN ROTO SMEETS DE BOER

VRIESLANTLAAN 14 - 3526 AA UTRECHT - POSTBUS 7052 - 3502 KB UTRECHT

VAN DATA NAAR DRUK